

- Intro -

แปดปีก่อน

“...อีม”

“...”

“...ไฉนท มึงเขยิบไปดี”

พูดบ่น ๆ ให้เพื่อนรักที่นอนชะงัดติดกับแผ่นหลังของผมหได้
ขยับตัวออกไป เต็นท์แมงก็แคบ ยังจะมาเบียดกูอีกนะ

“...”

แต่เหมือนคำร้องขอจะไม่เป็นผล

“เขี่ยนททท กูบอกให้เขยิบไปปป”

บอกมันอีกสักที เผื่อมันจะไม่ได้ยิน

“...”

“ไอ้เหี่ยนท! ไม่เขยิบกูปล้ำมึงนะ!”

ชูไอ้เพื่อนตัวเล็กกว่าผมที่ยังไม่ยอมเขยิบไป นี่มึงจะรักอะไร
กูนักหนาวะเนี่ย กูอึดอัดไฉน!

พริบ!

“เฮ้ย! อุ๊บ!”

อยู่ดี ๆ เพื่อนรักที่ตัวเล็กตัวน้อยกว่าผม ดันกลายร่างเป็นผู้ชายหุ่นนักกีฬากล้ามเนื้อแน่น ๆ รูปร่างสูงใหญ่...และที่สำคัญ มันแม่งคร่อมทับ เอามือปิดปากผมไว้อยู่!!! ใ๊ว้ไม่นะ!!! ภูกำลังจะถูกข่มขืนหรือเนี่ยยยยยยย

“...”

แสงจันทร์สาดส่องกระทบใบหน้าขาว ๆ ไร้อารมณ์ของผู้ชายใจฉอด หน้าตามันดีจัด ๆ เลยละครับ หล่อชนิดที่ว่าถ้าใครได้ไปเป็นผัวก็คงจะต้องฟินไปอีกสิบชาติ หรืออาจจะนิพพานไปเลยก็ได้...คือมันหล่อขนาดนั้นแหละครับ ให้มันสมตำแหน่งควิ์บอยของมหา'ลัยอันเลื่องลือหน่อย

“...”

แต่ประเด็นไม่ได้อยู่ที่ว่ามันหล่อจนมดลูกกระพือ ประเด็นมันอยู่ที่ว่า มึงมาทำอะไรยยยย???

“...เจียบ ๆ...หนวกหู”

มันก้มหน้าลงมาพูดใกล้ ๆ เหมือนกลัวเห็บบนหัวผมจะไม่ได้ยิน แล้วยอมปล่อยให้มือออกจากปากอวบอิม้มนุ่มน่าจิบของผม

“มะ...มึงมาได้ไง?”

เมื่อปากเป็นอิสระก็รีบตามออกไปเลยครับ แน่แน่นอนว่ามันต้องรูดชิปเดินท์แล้วคลานเข้าเข้ามา แต่ที่ถามเนี่ย คือมึงมาทำไม!

“เพื่อนมึงกับเพื่อนภูมันจะเจอกัน ถ้ามึงสนใจจะเอาบ้างภูก็ไม่เกียจนะ”

โอ้ว ไอนั้น! ไอ่เพื่อนเวร! ไอ่เห็นผัวดีกว่าเพื่อนนนะ! กลางป่ากลางเขาก็ไม่เว้นนะมึง ภูขอให้ผัวมึงไอ่จู้เป็นตะคริว!

“พ่อมิ่งสิ! ออกไป!!!”

ผมรีบเขยิบ ๆ กระเียบตัวขึ้นให้ช่วงตัวหลุดพ้นจากมนุษย์ที่
คร่อมผมไว้

“กูไม่ออก! อยากนอนกินนอนไปดี ๆ อย่ามาอ่อยกู”

เดี๋ยวนะพี่หล่อนะ...กูไปนอนอ่อยมึงตอนไหน กูก็นอน
ปรีชาการบ้านการเมืองกับพระอินทร์ของกูตามปกติเนี่ย!

“อ่อยพ่อมิ่งสิ กูก็นอนของกูเฉย ๆ เนี่ย”

พูดจบ ผมก็หลุดรอดจากการถูกร่อมทับจนได้ เลยรีบลุกมา
นั่งดี ๆ นอนคุยกันคงไม่เหมาะม้างง

“ถ้ามึงพูดถึงพ่อกูอีกคำ...”

เหมือนประโยคเชิญชวนให้พูดซ้ำอีกรอบ...

“พ่อ! มิ่ง! สิ!”

...

ครับ

พอได้พูดอะไรที่ใครสั่งห้ามแล้วมันรู้สึกสะใจ

หมับ! พรีบ!

มือหนา ๆ ของพ่อหนุ่มควิท์บอยคว้าเข้าที่ต้นแขนผมทั้งสอง
ข้าง ก่อนจะกดร่างผมให้นอนราบกับพื้น แล้วตามมาประกบปาก
หนา ๆ ของมันลงบนริมฝีปากของผมอย่างรุนแรง จนรู้สึกถึงกลิ่น
คาวเลือด

“...”

ลิ้นร้อนของคนด้านบนแลบเลียริมฝีปากผมเบา ๆ ก่อนจะ
ฉกฉวยเข้ามาในโพรงปากของผม และแน่นอนครับ...เลือดนั้นก็สู่มัน
เข้าตา คนไม่ยอมใครแบบผม มีหรือจะยอมแพ้ ผมเลยเกี่ยวกระหวัด
ลิ้นมันกลับไปข้าง

“...”

เหมือนเวลาผ่านไปเนิ่นนาน เราจับกันอยู่อย่างนั้น จนมือไม้
ทั้งของผมและมันเริ่มอยู่ไม่สุข สุดท้าย ผมซึ่งมีสติมากกว่าก็ดันไหล
มันออกได้สำเร็จ

“...”

เรามองตากันอยู่อย่างนั้น ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าความรู้สึก
แปลก ๆ มันฉาบแผ่ไปทั่วก้อนเนื้อในอกข้างซ้ายที่เดินถึรวเหมือน
วิ่งขึ้นลงตึก 30 ชั้นมา

“...”

“...หุบปากได้สักที”

“...”

กะพริบตาปริบ ๆ มองคนด้านบนนิ่ง รอให้วิญญาณกลับเข้า
ร่างดี ๆ

“...”

“ไอ้เหยี้ยยยยยยยยยยยยยยย!!!”

...

..

.

สี่ปีก่อน

“ยินดีด้วยน้ำ~ไอน้ำททท ในที่สุดมึงก็ได้แต่งงานงงงง”

ผมตะโกนแสดงความยินดีกับเพื่อนรักที่ได้แต่งงานกับผู้ชาย
ที่มันรักสักที ถึงแม้ว่าแขกผู้ใหญ่ที่มางานจะมีแค่พ่อแม่ของทั้งสอง
ฝ่ายก็ตาม ก็ี่แหละครับ ประเทศเราก็ไม่ได้ยอมรับอะไรกันขนาด
นั้น

“เออ ๆ แล้วมึงล่ะ เมื่อไหร่จะแต่งงาน”

จิก! เหมือนเพื่อนรักจะมัววุ่นวายกับงานแต่งงาน จนตกข่าว
สำคัญไป

“...”

เกิดความเจ็บขื่นทั่วบริเวณในกลุ่มเพื่อนเจ้าสาว ทั้ง ๆ ที่
อาฟเตอร์ปาร์ตีแบบนี้ ดีเจออกจะเปิดเพลงเร้าใจ

“ฮือออออออออ!!!”

ผมรู้สึกได้ทันทีว่าร้อนผ่าว ๆ ที่ขอบตา พอนึกถึงชีวิตตัวเอง
แล้วมันเศร้าา!!! กูแค่ทำงานไปนิดเดียววว น้องเกดไม่น่ามาทั้งกัน
ได้ลง อุตส่าห์คบกันได้ตั้งหกเดือน นับว่าคนนี้คบนานที่สุด!

“เฮ้ย! เชี่ยนัท! ไอ้ควินเพิ่งจะออกหัทมา!”

ผมหยุดสะอึกแล้วตัวตวัดสายตาหันไปข่มขู่เพื่อนปากหมาที่เรียก
ผมด้วยชื่อนั้น

“กูบอกว่า กูชื่อแมค ชื่อแมคคค!!!”

“ก็มึงชื่อแมคควิน! จะให้กูเรียกแมคหรือเรียกควิน แมงก็ชื่อ
มึงอะ”

ใช้ครับเพื่อน...เรียกแมคมันก็จะแมน ๆ หน่อย พอเรียกควิน
แค่นั้นละ ภาพกะเทยหัวโปกใส่วิกผมสีชมพูสวมมงกุฎเพชรอัน
ควาย ๆ ลอยเข้าหัวกูมาทุกที!

“พวกเหี้ยยย มึงไม่เข้าใจกูววววววว”

ผมยกมือปิดตาส่ายหน้าไปมา ผมไม่ได้มาาก ผมแค่ดื่มไป
เยอะนิดดดหน่อยยยยย

“มึงเมาแล้วไอ้ควิน กลับบ้านไปไ้”

ไอ้เต๋นกระซอกผมให้เงยมองหน้ามันดี ๆ ซึ่งภาพที่ผมเห็นคือ
เพื่อนรักมันมีสองหัว แถมปากมันยังเบะจนผมเกรงว่าปากมันจะ

เบี้ยวไปซะจริง ๆ นี่มีงไล่ หรือ มีงไล่?

“กุไหววว กูมาย่ด้ายมาวว กูอนนา บี วิท มายเฟรนด์ดี!”

ผมฉีกยิ้มกว้าง กอดแขนไอ้न्हแน่นแล้วใช้คางคลอเคลียอย่าง
อ่อนขอความช่วยเหลือ ผมยังไม่อยากกลับนี่ครับ กลับไปก็อยู่คน
เดียว มันเหงาาา

“จะอยู่กับไอ้न्हได้ไง! มันมีผิวไปแล้ว มันไม่ชุ่มเมทมีงแล้ว
นะ!”

ผมทำปากคว่ำจนมุมปากแทบจะจมหายไปใต้คาง ทำไม
เพื่อนต้นตองพูดจาใจร้ายด้วย กูอยู่กินกับไอ้न्हมาตั้งแต่ปี 1 อยู่
ดี ๆ มันจะมาทิ้งผมไปได้ยังง้ายยย แบบนี้ไม่แฟร์!!!

“ฮืออออ งั้นหาผิวให้กูบ้างสิ กูเหงาาาาาา”

ผมซุกหน้าลงกับแขนของเพื่อนรัก อย่าทิ้งกูไปปปปป ทำไม
มนุษย์เราต้องมีบ่วงที่เรียกว่าการแต่งงานมาผูกคอด้วยยย

“...”

“...”

“กูว่าไอ้ควินไม่ไหวละ มีงให้ใครก็ได้ไปส่งมันดี”

“ใครจะไปส่งมันได้วะ แม่่งก็เมากันหมด แอ้มออกถนนใหญ่
ไปแม่่งก็ตั้งด่านละ”

“งั้นเอาไงดีวะ...”

“...”

“...”

“กูเอง”

...

..

.

รู้สึกได้ถึงแสงอาทิตย์ที่สาดส่องผ่านประตูระเบียงชั้น 27 ที่ไม่ได้ปิดผ้าม่าน...ไม่สิ ไม่ได้ปิดประตูเลยมากกว่า!

หันซ้ายขวาเพื่อมองดูว่าแอบมีใครป็นเข้ามาขโมยของจากทางระเบียงริเปล่า มองไปรอบ ๆ ห้องก็ไม่พบเจอใคร จนกระทั่งสายตาเลื่อนมาปะทะเข้ากับกลุ่มผมสีดำที่เหมะอยู่บนหมอนข้าง ๆ กัน

พริบ!

กระซอกผ้าห่มออกมาก็พบกับร่างกำยำผิวดำ ๆ ที่เต็มไปด้วยรอยเล็บขีดข่วนเต็มแผ่นหลังที่ประกอบจากมัดกล้ามเนื้อแน่น ๆ นอนคว่ำอยู่ตรงหน้า

“เซี่ยยยยยยยยย!”

ผมควรจะกรี๊ดไปเลยมากกว่า อะไรของแม่เงี้ย นี่มันไซ้ภาพที่ผู้ชายอายุ 25 ควรจะตื่นมาเจอหรือครับ!? หญิงแม่คงจะต้องหลังน้ำตา!

“อืมมม...หุบปากดี!”

เจ้าของเรือนผมสีเข้มขยับศีรษะเอียงหน้ามามองผมอย่างรำคาญ หน้าตามันบ่งบอกถึงความเพสียงและความง่วงแบบเต็มพิกัดว่าแต่...หน้ามันคู้ ๆ แะะ เหมือนเหตุการณ์ก็คู้ ๆ!

“มึงอีกแล้วหรือ!!!”

ผมตกใจแทบกลิ้งตกเตียง เมื่อใบหน้าหล่อกระซอกใจไม่เปลี่ยนนี้ มันคือคนเดียวกับที่จะข่มขืนผมตอนไปตั้งแคมป์ที่ดอยอินทนนท์สี่ปีก่อน!

“...อีกแล้วอะไร มึงอย่าไว้วางใจ”

ผมกะพริบตาปริบ ๆ รีบเรียบเรียงเหตุการณ์ทั้งหมดทันที เมื่อคืนกูไปงานแต่งไอนัท ไอนัทไม่รู้เรื่องผมอกหัก ผมกินเหล้าและเบียร์

และไวน์และค็อกเทลเข้าไปเยอะ...เยอะมาก...เยอะมาก ๆ แล้วก็
งอแงกอดไอน์ท์ แล้วก็บอกว่าอยากมีผิวบ้าง แล้วภาพทุกอย่างก็ดู
จะดับวูบไป...

“มึงมาทำอะไรห้องกู อ๊ะ!!!”

นิ้วหน้าอย่างเจ็บปวดช่วงล่างร้าวไปทั้งขาสองข้าง มันเจ็บ
ระบบแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ะ...หรือว่า?...

“เจ็บอยู่?”

เจ็บ...นี่มึง?...

“มึงข่มขืน...กู?”

ส่งสายตาสันระริกอย่างอ่อนวอนว่าอย่าให้เป็นเรื่องจริง ถึง
แม้ว่าคราบน้ำสีขาขุ่นแสนคุ่นเคยจะกระจัดกระจายเต็มเตียงก็ตาม
ยังไงผมก็ยังอยากจะทำให้เข้านี้มันสดใสเหมือนทุก ๆ วัน

“...มึงอ่อยก่อน”

เหมือนโลกที่สดใสได้ล่มสลายไปในพริบตา เหมือนเมฆหมอก
สีดำทะมึนปกคลุมไปทั่ว

...

..

.

“ไอ้คิงงงงง!!!”

...

..

.

ปัจจุบัน

“...”

“...”

ผมกะพริบตาปริบ ๆ มองคนตรงหน้าที่ไม่ได้ดูเปลี่ยนจากเดิมมากเท่าไร มั่นกลับหล่อดูดีขึ้น ดูเครื่องขริมและภูมิฐานขึ้นซะด้วยซ้ำ และสิ่งที่ทำให้ผมต้องขมวดคิ้วตามใบหน้าเครียดของมันก็คือร่างของผู้ชายที่นอนไม่ได้สติ ตามตัวประดับด้วยเครื่องวัดสัญญาณชีพและอุปกรณ์ช่วยชีวิตหลากหลาย

“คือ... หมอศัลยกรรมกระดูกได้เข้ามาช่วยผ่าตัดและติดอุปกรณ์ให้แก่ขาซ้ายที่หักไปให้แล้ว ส่วนผม... หมอศัลยกรรมทั่วไปก็ต้องกรีดเปิดกล้ามเนื้อต้นขาทั้งไว้โดยไม่เย็บปิด เพื่อช่วยลดความดันของกล้ามเนื้อที่จะกดทับเส้นเลือดจนอาจเกิดอาการขาดเลือดได้ ส่วน...”

“น้องกูจะฟื้นมั๊ย”

“...”

“จะฟื้นได้เมื่อไหร่”

“...”

“ตอบ!”

ผมสะดุ้งตกใจนิดหน่อยจนผลอคว้ามือของคนที่กำลังเกรี้ยวกราดใส่มากุมไว้แน่น

“คุณใจเย็นก่อนนะ... ตอนนี้ทางทีมแพทย์และพยาบาลกำลังเร่งมือช่วยอย่างเต็มที่”

“...”

คนโมโหดูจะเย็นลงนิดหน่อย... ย้ำว่าแค่นิดหน่อยจริง ๆ มันก้มลงมามองมือผมที่กุมมือมันไว้แน่น ก่อนที่ผมจะรีบดึงมือตัวเองกลับมา ก็มึงน่ากลัว ภูตukai

“น้องชายของคุณประสบอุบัติเหตุรถชนที่ค่อนข้างจะรุนแรง

มาก...แต่คุณก็ต้องรับรู้ด้วยว่าทีมแพทย์กำลังพยายามช่วยอะไรบ้าง...”

“...”

“...ไม่มีใครอยากให้เกิดความสูญเสียหรือคุณ...”

“น้องกุกำลังโด่งดังและมีชื่อเสียง...จะให้นักข่าวรู้เรื่องที่มีนเมาแล้วขับไม่ได้”

ผมพยักหน้าน้อย ๆ อย่างเข้าใจ หันมองผู้ป่วยวิกฤตบนเตียงอีกครั้ง เขาคือพระเอกหนุ่มชื่อดังที่อนาคตในวงการกำลังไปได้สวย

“...”

“...”

ผมเหลือบมองใบหน้าเครียด ๆ ของคนข้างกายอีกครั้ง ก่อนจะเกี่ยวแขนเสื้อมันให้ตามออกจาก ICU ขึ้นปล່อยให้มันยืนดูอาการของน้องมันต่อ มีหวังได้อารมณ์ขึ้นแล้วระเบิดลงอีกรอบ

“กาแพ็คแก้วเหอะ...หมอลี้ง”

ผมนั่งมองแก้วกาแฟอุ่นๆ ที่มีไอร้อนล่องลอยเหนือน้ำสีเข้มซึ่งมันไม่สามารถออกฤทธิ์ให้ผมใจสู้ได้อีกต่อไป ที่จริงทุกวันนี้ก็กินไปตามความเคยชินเท่านั้นแหละครับ เผลอๆ จะทำให้หลับสบายขึ้นซะด้วยซ้ำ สลับกับมองผู้ชายหน้าตาเคร่งขรึมในชุดสูทสีดำตรงหน้า...ผมว่าเขาทำให้ผมใจสู้ได้ดีกว่ากาแฟในถ้วยนี้ซะอีก มันมองจ้องตรงมาที่ผมอย่างไม่ละสายตา ทำเอารู้สึกร้อนๆ หนาวๆ อยู่บ้างเหมือนกัน จะว่าเขินมันก็เขินนิดๆ นะครับ ที่คนเคยๆ มี 'อดีตที่ไม่ตั้งใจ' ร่วมกันมานั่งอยู่ตรงหน้า แถมมันยังหน้าตาดีไม่มีเปลี่ยนแปลง เหมือนแวมไพร์อายุ 1,000 ปี

เขาคือ 'คิง' เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย และเป็นเพื่อนร่วมกลุ่มกันมา เพราะมันเป็นเพื่อนสนิทกับก้องแฟนไอน์ทเพื่อนรักของผม พวกเราอยู่กันคนละคณะ ไอน์ทเรียนแพทย์เหมือนกันกับผม แต่มันเลือกต่อเฉพาะทางด้านผิวหนัง เพื่อช่วยธุรกิจของสามีมัน ร่วมกันสร้างคลินิกเสริมความงามอันโด่งดังหลายสาขาทั่วประเทศนี้ ส่วน

ผมผู้มีจิตใจฝักใฝ่มุ่งมั่นที่จะเย็บปักถักร้อยอวัยวะ จึงเลือกเรียนต่อด้านศัลยกรรม แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ผมก็ยังพบปะพูดคุยกับไอ้หนัที่อยู่บ่อยๆ เหมือนกัน

ส่วนพ่อแวมไพร์หน้าตาเยอหยิ่งไม่เป็นมิตรตรงหน้าผมนี้ มันเรียนจบบริหาร ดิกรีเกียรตินิยม ปัจจุบันก็เป็นประธานบริหารบริษัทสื่อและสิ่งพิมพ์ใหญ่ยักษ์ของประเทศนี้อย่างบริษัท The Crown Entertainment and Media มันประสบความสำเร็จอย่างมากตั้งแต่อายุยังน้อย นำพาบริษัทก้าวไปยืนอยู่แถวหน้าของเอเชียได้ ซึ่งผมก็แอบได้ยินข่าวลือมาลับๆ ว่า ที่มันต้องทะเลาะทะเลาะขนาดนี้ก็เพราะว่าพ่อและแม่ของมันประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์จนเสียชีวิต มันจึงต้องทำทุกอย่างให้บอร์ดบริหารเห็นว่ามันมีศักยภาพมากพอจะดำรงตำแหน่งไว้ได้...

ส่วนเรื่องระหว่างผมกับมัน...ถึงแม้ว่าเราจะพอรู้จักกันผ่านเพื่อนอยู่บ้าง แต่ผมก็ไม่ได้สนิทกับมัน และถึงแม้ว่าเราจะเคยมี 'อดีต' ร่วมกันแต่เราก็ไม่คิดจะสานต่อ อะไรที่มันผ่านมาแล้วก็ให้มันผ่านไปเถอะครับ ผมก็ไม่อยากจะจดจำขนาดนั้น ป่านนี้มันคงมีลูกมีเมียไปแล้วมังครับ

“ใจเย็นลงรียังครับ”

ผมในบทบาทของความเป็นแพทย์ ตอนนั้นก็ถือว่าเป็นขั้นตอนในการทำความเข้าใจกับญาติของผู้ป่วยก็เท่านั้น เพราะถ้าหากพูดคุยกับญาติไม่เข้าใจ แล้วแพทย์ยังตั้งต้นจะทำการรักษาต่อไป ก็อาจจะนำไปสู่การฟ้องร้องได้

“คืนจะฝัน...ไหม้ย”

แววดาวบไหวชั่วคราวที่ผมมองเห็นจากผู้ชายตรงหน้า สะท้อนให้ผมรู้สึกหวั่นไหวตามไปด้วย เขาก็คงจะกลัวอยู่บ้าง หากต้องสูญเสีย

เสียครอบครัวไปในอุบัติเหตุที่คล้ายคลึงกัน

“อันนี้หมอก็ยังรับปากไม่ได้นะครับ แต่ทางทีมแพทย์ของเรา
จะพยายามให้เถ...”

ตึง! หมับ!

“ต้องฟื้น!!!”

คิงกระโจนมายืนอยู่ตรงหน้าและบีบแขนสองข้างของผมแน่น
อย่างเอาเรื่อง จนพนักงานของร้านกาแฟยี่สิบสี่ชั่วโมง วิ่งกรูกันจะ
เข้ามาช่วย แต่ผมก็ยกมือห้ามไว้ก่อน

“คิง...กูเข้าใจมึงนะ แต่มึงก็ต้องเข้าใจกูด้วย ว่าทุกคนทำเต็มที่
แล้ว”

ผมพูดด้วยเสียงและใบหน้าเรียบนิ่ง

“...”

“แม้แต่ตัวมึงเอง ก็ทำได้ดีที่สุดเท่าที่พี่ชายคนนึงจะทำได้
แล้ว...สุดท้ายทุกคนก็ต้องเดินไปตามโชคชะตาของตัวเอง”

ผมใช้เสียงทุ้มนุ่มพูดเพื่อช่วยกล่อมอารมณ์ ‘มากุ’ ของเขาให้
ผ่อนคลายลงบ้าง

“...กูไม่เชื่อเรื่องโชคชะตา”

มันว่านี่ๆ แล้วผลจะมีออกจากแขนทั้งสองข้างของผม ตอน
นี้แขนคงจะขึ้นรอยมือแดงเข้าไปหมดแล้วมั้ง เจ็บฉิบหาย!

“ตอนนี้หมอก็คงพูดได้แค่ว่า พวกเราจะรักษาน้องชายของคุณ
อย่างเต็มที่...ขอตัวก่อนนะครับ”

ผมค้อมศีรษะน้อยๆ แล้วหมุนตัวจะเดินออกมา ปวดเมื่อย
เนื้อตัวไปหมดแล้วเนี่ย~ เมื่อไหร่จะมีสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มรออยู่
ที่ห้อง เตรียมน้ำเตรียมทำไว้ต้อนรับบ้างน่าา...ผมยิ้มเงินกับความ
คิดของตัวเอง ถ้ามีเมียก็ดีสิ จะได้ช่วยนวดให้ได้ผ่อนคลายกันบ้าง

ทุกวันนี้เจอแต่คนใจร้าย หมออยากเดินเข้าป่า!!!~

“จะกลับรึยัง”

“อะ!?”

หันกลับมามองหน้าหนึ่ง ๆ ของผู้ชายตัวสูงใหญ่ที่ผมเคยสงสัย ว่ามันจะมีเชื้อลูกครึ่งอยู่บ้างมั๊ย และถ้าให้เดา มันอาจจะเป็นลูกครึ่ง รัสเซียรีเปล่า เพราะเคยมองตามันก็แอบเห็นว่าเป็นสีน้ำเงินเข้ม ๆ และดู ๆ ไปคงไม่ใช่คนไทยแท้แบบผมแน่ ๆ

“ถามว่าจะกลับรึยัง”

ผมกะพริบตาปริบ ๆ คือที่จริงตอนนี้ก็ตีสามแล้ว มันเลยเวลา เลิกงานของผมมาหลาย ๆ ๆ ชั่วโมงแล้วละครับ หากว่าผมกลับถูก ตามให้มาช่วยเข้าเคสเร่งด่วนของน้องชายเขาเนี่ยแหละ ไม่งั้นก็ได้ นอนฝันหวานไปแล้ว

“อืม”

พยักหน้าตอบรับไปสั้น ๆ อะไรของมันวะ ผมฉีกยิ้มบาง ๆ ให้ อิกทีแล้วหันกลับไปทางเดิม ชักจะง่วง ๆ แล้วละสิ กาแฟนี่ช่วยให้ หลับสบายได้จริง ๆ ด้วยครับ

หมีบ!

“เฮ้ย!”

ผมสะดุ้งตกใจ เมื่อจู่ ๆ คนตัวสูงก็เดินมาเบียดประชิดแล้วคว้า แขนผมให้ก้าวตามไป

“กลับกับกู”

“อะ!?”

อะไรนะ! ทำไมกูได้ยินไม่ชัด อะไรกลับ ๆ กู ๆ นะ? กูไม่ ป้ายยยยย

...

..

.

“เหมือนเดิม...”

ผมตวัดสายตาหันไปมองคนที่มายืนหล่อ ๆ อยู่กลาง
คอนโดมิเนียมของผม ตอนนี้ง่วงมาก ๆ และนี่ก็เป็นเวลาซาร์จ
แบตของผม ไม่อย่างนั้นผมจะเริ่มโมโหแล้วนะครับ

“...”

ผมไม่สนใจผู้มาเยือนที่บีบบังคับข่มขู่ผมจนมาถึงคอนโดฯ ทั้ง
สายตาเอือมระอาส่งไปให้มันแล้วเดินเข้าห้องนอนไป

เหอะ! เหมือนดงเหมือนเดิมหะ! ไรล่ะ! มึงเคยเข้ามาแค่ครั้ง
เดียวเมื่อตอนสี่ปีก่อนรีเปล่า ทำมาเป็นคูนเคยเหมือนเป็นเมียเก่า
กูซงั้น

...

..

.

ซ่าาาาาา

ผมยืนให้น้ำเย็น ๆ ไหลผ่านตัวช่วยนวดบรรเทาอาการปวด
เมื่อย หลังจากที่ต้องยืนซ่อมได้ที่ฉีกขาดจากการกระแทกและภาวะ
แทรกซ้อนเป็นเลือดที่ไหลไม่หยุด จึงต้องยืนผ่าตัดแบบนั้นเป็นเวลา
หลายชั่วโมง เมื่อยไปหมดแล้วว~

ติง! ตึง! ตึง!

เสียงกระแทกแรง ๆ ตรงประตูห้องน้ำ ทำเอาผมขมวดคิ้วมุ่น
เซี่ยคิงมันเล่นอะไรของมันอีกวะ

ติง!

“อะไรของมี...เฮ้ย!”

หมับ! ตึง!

คนตัวสูงที่ถอดเสื้อนอกออกแล้วเหลือแต่เช็ตสีขาวกระโจนเข้ามาในห้องน้ำอย่างหวาดผวาแล้วตรงเข้ามาถอดผมพร้อมทั้งปิดประตูห้องน้ำแถมให้ด้วย

“เป็นอะไรของมึงอีกกก!? ปล่อยก๊วว!”

ผมพยายามแเกาะ ๆ แะคนตัวสูงให้ปล่อยมี้อออกจากช่วงเอวของผม มือก็พัลวันกับการดึงผ้าเช็ตตัวให้ปกปิดของสงวนไว้ด้วย ชีวิตกูมาถึงจุดตกต่ำขนาดนี้ได้ยังง่ายยย!!! ใครส่งมันม้าาาา!!!

“มะ...แมว...”

“ชะ!?...แมว?”

ผมเอียงคอมองมันงง ๆ ตัวมันสั่นมาก และคงจะกลัวจริง ๆ

“เออ! ตัวปยุ ๆ สีขาว ๆ...มึงเอามันออกไปที”

มันรีบหันมาฟ้องเหมือนกับว่าแมวของผมแอบไปเผาบ้านมันมาซะอย่างนั้น

“ไฮควินอะนะ?”

“...”

มันพยักหน้าหงิก ๆ เบ้าปากน้อย ๆ และนั่นแหละครับ...โคตรน่าแกล้ง! กูจะแก้แค้นมึงให้หมดเลยไอ้คิง!!!

“เออ ๆ”

ผมพยักหน้ารับ ๆ แล้วเปิดประตูออกไป โดยมีมนุษย์ตัวควาย ๆ เดินเกาะเอวผมตามออกมา คือมึงไม่ตีพุลคแล้วเหรอดคิงกลัวแมวเนี่ยนะ! เอาจริงดิ!?

“เมี้ยววว~ ไฮควินนน มหาป้าหน้อยยย”

ผมตะโกนเรียกหาแมวตัวเองซึ่งนั่นยิ่งทำให้คนด้านหลังจิกเล็บลงกับเอวผมยิ่งขึ้นไปอีก กูเจ็บนะโว้ย!

“มันอยู่ตรงนั้น!!!”

ฟูบ!

ขว็บ!

ผมหันไปมองก็พบแมวตัวเองนอนอ้วนขนฟูฟ่องทำหน้าหยิ่ง
อยู่ตรงหน้าตู้เสื้อผ้า ทำเอาคนหน้าหล่อตกใจกระโดดขึ้นไปหลบบน
เตียงทันทีอย่างหลุดฟอร์ม

หึ ๆ ๆ

มึงแกล้งกูเยอะมากไอ้คิง มึงทำกูเจ็บแสบไว้เยอะ ถึงเวลาที่กู
ต้องเอาคืนให้สาสม!!!

“ไฮควีนนน~”

ผมเดินไปอุ้มแมวเมนคูนตัวใหญ่ยักษ์มาไว้ในอ้อมแขน ลูบ
มันเบา ๆ ซึ่งมันก็เพียงหันหน้ามามองผมเหมือนเพียงทาสผู้ต่ำต้อย
เท่านั้น ทาสขออนุญาตให้เจ้านายเป็นเครื่องมือหน่อยละกันนะ

“มะ...มึงเอามันออกไปไว้นอกห้องสิ”

แน่ะ! ยังจะสั่งกูอีกนะ ไม่รู้ชะตากรรมตัวเองซะแล้วครับคุณ
คิง

“มึงบอกกูมาก่อนว่ามาทำอะไรที่นี่”

ผมเดินเข้าไปใกล้เตียงช้า ๆ อย่างข่มขู่ ตอนนี้แมวตัวอ้วน
ในอ้อมแขนผมก็เริ่มพองขนอย่างข่มขู่ เมื่อมันได้กลิ่นคนแปลกหน้า
นั้นยิ่งทำให้พองขนบนเตียงหน้าซีดลงเรื่อย ๆ

“จะทำอะไร”

“มึงมาห้องกูทำไม”

ผมชูแมวไปใกล้ ๆ ขึ้นเพื่อข่มขู่ จนคิงต้องถอยร่นไปติดหัว
เตียง

“ก็นี่คอนโดฯกู!”

“อะ!?”

ผมกะพริบตาปริบ ๆ อย่างตามไม่ทัน คอนโดขมัน? ทำไมผมไม่เคยเจอ

“กูอยู่ที่นี่มาตั้งนานแล้ว ไม่อย่างนั้นคินนั้นกูจะมาส่งมึงถึงห้องได้ยังไง”

“มึงเลิกพูดเรื่องคินนั้นไปเลยนะ!”

ก็ไม่แปลกหรอกที่ผมจะไม่เคยเจอมัน ที่จริงแล้วผมมักจะกลับห้องในช่วงเวลาที่ทุกคนคงจะหลับไหลกันไปหมดแล้ว อีกอย่าง... ผมก็ไม่ได้ใส่ใจเพื่อนบ้านขนาดนั้น ไฮคินเองก็เป็นของพี่สาวที่ฝากเลี้ยงไว้ก่อนจะย้ายไปอยู่ต่างประเทศกับสามี และมันก็แอบเป็นภาระอยู่เหมือนกัน เพราะผมแทบจะไม่ได้อยู่ห้องเลย

“ทำไม มึงลืมได้หรือ”

“ไอ้คิง!”

ผมยกแก้วขึ้นจุ่มมันแล้วเขยิบไปยืนใกล้ ๆ มึงตายแน่ถ้ายังจะพูดขึ้นมาอีก

“มึงอย่าทำอะไรโง่ ๆ นะคิน”

ผິง!

เหมือนสติผมได้ขาดไปแล้วเมื่อมันเรียกผมด้วยชื่อนั้น

“มึงตายย!”

ผมชูไฮคินขึ้นเหนือหัวแล้วกระโจนลงเตียง กะจะใช้หางยาว ๆ ตบหน้าหล่อ ๆ ของมัน

ฟุบ!

แต่মনุษย์ใจกล้านามว่าคิงคว่าแอมผมไว้แล้วผลักนอนราบกับเตียง จนไฮคินกระโดดหลบออกไปจากมือผม แล้ววิ่งออกนอกห้องนอนไป

“...”

“...”

เหมือนภาพเก่า ๆ ย้อนเข้ามาอีกครั้ง

ไอ้มนุษย์หน้าหยิ่งมันจับผมกดลงกับเตียงแล้วก้าวมาคร่อม
ทับไม่ให้ผมเดินไปไหนได้อีก

เราสบตากันนิ่ง ดวงตาสีน้ำเงินเข้มเป็นประกายเล็กน้อย ตอน
นี้ผมทั้งอึ้ง ทั้งตกใจ และตกในภวังค์ไปพร้อม ๆ กัน ไม่คิดว่าจะต้อง
มาเจออะไรแบบนี้อีก สภาพผมตอนนี้ก็ช่างล่อแหลมภายใต้
ผ้าเช็ดตัวผืนเดียว

“...มึงน่ารักขึ้นรีเปลา่”

“...”

เสียงทุ้ม ๆ ว่าเรียบ ๆ แล้วก้มหน้าลงมาใกล้เรื่อย ๆ

“มึง...อยากหรือฟื้นความหลังมั๊ย”

“...”

ผมว่าผมคงจะตกอยู่ในเวทมนตร์ของเจ้าแวมไพร์ใจโฉดไปซะ
แล้ว เพราะตอนนี้ผมแทบไม่มีเรี่ยวแรงจะขัดขืนใด ๆ

“...ควีน”

“...คิง”

และ...

“มึงอ่อยกุกอีกแล้วนะ...”

“อ่อยพ่องงงงง!!! ออกไปปป!!!”

อ้ากกกกกกกกกก!!!

และผมก็จับคางมันไปเต็ม ๆ เมื่อมันก้มหน้ามาใกล้
มึงสมควรโดนแล้วไอ้คิง!

ผมเดินกลับมารวน (Round Ward = ดูอาการของผู้ป่วย
และวางแผนปรับเปลี่ยนการรักษาในแต่ละวัน) ที่ ICU ในเช้าที่แสน
จะอึมครึมเนื่องจากผมได้นอนไปแค่วันไม่กี่ชั่วโมง...ไม่ใช่เพราะผมกับ
ไอ้คิงหรือพี่นความหลังกันหรืออะไรครับ แต่มันคือการที่ผมกับมันต้อง
ต่อสู้ตบตีกันอย่างบ้าพลังต่างหากล่ะ! กว่ามันจะยอมกลับไปใน
เพนท์เฮาส์สุดหรูชั้นบนสุดของคอนโดฯ มิน่าล่ะผมถึงได้ไม่เคยเจอ
มัน ก็พี่ท่านมีลิฟต์ขึ้นลงไปลานจอดรถส่วนตัวนี่ครับ จะมาเจอกับ
ปฎุชนคนธรรมดาแบบผมได้อย่างไร อีกอย่างคือ มันจะอาศัยอยู่ที่บ้าน
มันซะมากกว่า จะกลับมาอยู่ที่คอนโดฯกลางเมืองแบบนี้แค่เฉพาะ
ช่วงที่มันขี้เกียจขับรถกลับคอนโดอันใหญ่โตโอ้อ่าแถบชานเมือง
แค่นั้นล่ะครับ

อีกอย่างที่ทำให้ผมต้องโมโหขั้นสุดจนทำให้เช้านี้มันมีดมัว
ก็คือ การขู่บังคับของคิงทำให้ผมต้องขึ้นรถไฟฟ้ามาทำงาน! ถึงแม้ว่า
คอนโดฯจะไม่ได้ไกลจากโรงพยาบาลเอกชนที่ผมทำงานอยู่เท่าไร

นัก แต่มันก็ไม่ได้สะดวกสบายสำหรับมนุษย์นอนน้อยแบบผมอยู่ดี
“หมอแมคคะ”

ผมเงยหน้าจากชาร์ทของผู้ป่วยมองพยาบาลสาวที่เรียกผมด้วยชื่อที่ผมอยากจะให้ทุกคนเรียก...แต่นอกจากพยาบาลแล้วก็แทบไม่มีใครเรียกผมด้วยชื่อนี้เลย ที่จริงแล้วชื่อของผมมาจากคำว่า ‘แมคควีน’ คืออย่าหาว่าหน้าตาไทยๆ แบบผมทำไมกระแฉะชื่อฝรั่งเลยครับ ต้องไปโทษ ท่านพลเอกนรินทร์ ที่ท่านออกจะบ้าดาราฮอลลีวูดอย่าง ‘สตีฟ แมคควีน’ ไปซะหน่อย เลยตั้งชื่อลูกชายแบบนี้ ไม่คิดว่ามันจะเป็นปัญหากับตัวผมเองแบบทุกวันนี้

“ครับ?”

อย่ามาชวนไปเดทเชียวนะ ช่วงนี้รู้สึกฟุ้งผมมันเริ่มจะย้วยๆ ยังอดสาวไม่ได้ ฮ่าๆ ฮ่าๆ ฮ่าๆ

“คือ...ตอนที่กู้ภัยไปช่วยชีวิต พบว่ามีกระดูกงอกอยู่ในรณะคะ พอเราเอาตัวยามาพิสูจน์ดูก็พบว่ามันเป็นยานอนหลับ เลยคิดว่าผู้ป่วยอาจจะทานยาชนิดนี้อยู่คะ”

ยิ่งขมวดคิ้วหนักเข้าไปอีกอย่างงุนงงเมื่อพี่พยาบาลยื่นใบข้อมูลยามาให้ ยานอนหลับชนิดนี้ก็ไม่ใช่นิดที่จะหาซื้อได้ตามร้านขายยาซะด้วย จะมีก็ต้องได้รับอนุมัติจากแพทย์เท่านั้น แล้วแบบนี้ทำไมถึงไม่มีประวัติว่าได้รับการรักษาจากจิตเวชกันล่ะ

“ขอผมดูยาหน่อยนะครับ...แล้วก็ฝากพี่คนประวัติการรักษาอื่น ๆ ด้วยนะครับ เพื่อว่าผู้ป่วยไปรักษาที่โรงพยาบาลอื่นมาก่อน”

“คะ”

ผมรับกระดูกยามาพิจารณาอีกครั้ง มันไม่ใช่กระดูกของยานอนหลับ แต่มันเป็นกระดูกงอกแก่แพ้ต่างหากละ ผมลองพลิกๆ ดูฉลากที่เริ่มจะเลือนรางก็พบว่ามันเป็นยาแก้แพ้จริง ๆ...แล้วพอหนุ่ม

ซูป'ตาร์จะตระหนัถึงขั้นที่ต้องใช้กระปุกยาเก่า ๆ เพื่อบรรจยาใหม่
เซียวเหรอ

“แปลกวะ”

ผมขมวดคิ้วมุ่นกับตัวเองพลางหันไปมองยังเตียงที่มีชายหนุ่ม
อายุราว ๆ 24-25 ปี นอนนิ่งไม่ได้สติอยู่

“ตาคิน! อยู่เตียงไหนนะ!...พาฉันไปเตียงนั้นะภวัต”

“คุณแม่ใจเย็น ๆ ก่อนนะครับ”

เสียงไวยวายตึงตังดังอยู่บริเวณหน้า ICU พี่ ๆ พยาบาลวิ่ง
เข้าไปช่วยกันห้ามไม่ให้ญาติผู้ป่วยเข้ามา เนื่องจากยังไม่ถึงเวลา
เยี่ยมและยังเป็นช่วงที่แพทย์รavn้อยอยู่

ผมชะเง้อหน้าไปมองก็เห็นว่าเป็นสุภาพสตรีสูงวัยร่างเล็กที่
มาตาคูคุณนายคุณนาย ข้างกายเธอคือผู้ชายวัยกลางคนรูปร่างผอม
แห้งสวมแว่นตาในชุดสูทสีเทา...แถวนี้มีมหรรมเปิดบ้านทรายทอง
กันเหรอครับ แต่งเต็มชะ

“เอ่อ...สวัสดีครับ”

ด้วยความเป็นหมอที่ดีและไม่อยากให้เกิดเสียงดังรบกวน ผม
จึงรีบเดินเข้าไปช่วยไกล้เกลี่ยทันที

“...”

คุณสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษยืนนิ่งไปนิดหน่อยและมอง
มายังบุคคลผู้มาใหม่แบบผม

“ผมนายแพทย์นเรนทร์ ศัลยแพทย์เจ้าของไข้ของคุณภาคิน...
ใช้ญาติของคุณภาคินรีเปล่าครับ”

ถามไปตามมารยาทเท่านั้นละครับ ก็คุณนายเล่นตะโกน
ตาคิน ๆ กันปาว ๆ ขึ้นปฏิเสทว่าเป็นญาติของคุณลุงสมหมายเตียง
ข้าง ๆ ผมคงต้องเอาหัวมุดบีบด้วยความอับอายฐานสะเหล่อและ

เดาผิดแล้วละครับ

“หมอ! หลานดิฉันเป็นยังไงบ้างคะ”

ก็ยังดีที่คุณหญิงไม่แทนตัวเองว่าดีขึ้นอะนะ ผมจึงส่งยิ้มอ่อนโยนเพื่อช่วยลดความกังวลของคุณญาติไปนิดหน่อย ขึ้นทำหน้าที่เศร้า เดี่ยวเค้าจะคิดว่ามีใครใกล้ตาย

“ตอนนี้อาการของคุณภาคินยังทรง ๆ นะครับ หากว่าร่างกายเขาตอบสนองต่อการรักษาจนฟื้นเองได้ และไม่มีภาวะแทรกซ้อนอะไร หมอคิดว่าก็น่าจะย้ายกลับไปอยู่ห้องพักปกติได้แล้วละครับ”

ผมฉีกยิ้มใจดีให้อีกครั้ง โดยไม่ได้บอกไปว่า กว่าที่จะถึงขั้นนั้น ก็คงต้องผ่านอีกหลาย ๆ ๆ ขึ้นไปก่อนนะนะ

“ฝากด้วยนะคะคุณหมอ จะเท่าไรดิฉันยอมจ่ายไม่อั้นเลย... ขอแค่หลานชายของดิฉันฟื้นก็พอ”

แหม~ เอาเงินมาล่ออีกแล้วนะครับ อยากจะบอกว่า เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหาสำหรับผมเลย ปัญหาคือคุณภาคินค่อนข้างจะประสบอุบัติเหตุแรงมาก อวัยวะช่วงล่างได้รับความเสียหาย ซึ่งตอนนี้ผมก็พยายามและยังลุ้นอยู่ว่าจะต้องตัดขาทั้งหรือไม่...ไม่มีแพทย์คนไหนอยากตัดอวัยวะของคนไข้ทั้งอย่างไม่จำเป็นหรอกครับ ถ้าไม่ถึงที่สุดจริง ๆ อย่างเช่น ถ้าไม่ตัดก็อาจจะเกิดเนื้อตายและเป็นสาเหตุของการติดเชื้อแทรกซ้อนจนลามไปสู่กระแสเลือด...ก็คงไม่มีใครอยากตัดหรอกครับ

“อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับอาการตอบสนองของคุณภาคินด้วยนะครับ แต่หมอขอรับรองได้เลยว่า ผมและทีมได้พยายามอย่างเต็มที่ในทุก ๆ ขั้นตอนจริง ๆ”

“ฮึค...ตาคน...ฮือออ”

คุณนายหันไปร้องให้ชบอภบุตรชายที่ยืนมองผมด้วยแววตา

เห็นใจ อย่างน้อยเขาคงจะรู้ว่าพวกเราพยายามแค่ไหน

“คุณย่า”

เจ้าของเสียงทุ้มนุ่มที่ผมเริ่มจะคุ้นเคยเดินเข้ามาใกล้ในมาด
คุณชายแสนเย่อหยิ่งสมกับเป็นประธานบริษัทสื่อและสิ่งพิมพ์ยักษ์
ใหญ่ระดับเอเชีย...แต่นั้นมันก็ลบภาพคุณคิงผู้กลัวแมวไปไม่ได้จริง ๆ

“ตาคิง!... ฮือออ”

คุณสุภาพสตรีตรงเข้าไปกอดแล้วซบอกแกร่งของหลานชาย
ตัวสูงที่เขาเองก็โอบร่างของคนเป็นย่าไว้เช่นกัน

“คุณย่าใจเย็น ๆ ก่อนนะครับ...คุณหมอคนเก่งต้องช่วยไอ้คิน
ได้แน่ ๆ”

พ่อหนุ่มสุดฮอตว่าด้วยน้ำเสียงหนักแน่นแถมยังกอดตัน
กลาย ๆ ส่งตรงมายังผม พร้อมสายตาดูจริงจังทำให้ดวงตาสีน้ำเงิน
นั้นเข้มขึ้นจนน่าเกรงขาม

“ฮือออ...”

“คุณอา...ผมฝากพาคุนย่าไปพักก่อนเถอะนะครับ...ผมมีเรื่อง
ต้องคุยกับคุณหมอนเรนทร์”

คิดว่าด้วยน้ำเสียงมีอำนาจเหนือทุกคนแล้วดันหญิงชราในมือ
เบา ๆ ให้คนเป็นอาที่ทำเพียงพยักหน้าและรับเธอไว้ในอ้อมแขน
ก่อนจะพาเธอเดินออกไป

“...”

“...”

เรายืนจ้องหน้ากันนิดหน่อยคล้ายจะประเมินความคิดของอีก
ฝ่าย ตอนนี้สถานะของเรากลับมาเป็นเพียง ‘หมอและญาติผู้ป่วย’
อีกครั้ง

“คินเป็นยังไงบ้าง”

สุดท้ายคงก็เป็นคนเปิดประเด็นจนได้

“ก็...”

“กุขอความจริงทั้งหมด...ไม่ต้องกลัวว่ากุจะโวยวาย”

กุกลัวมันจะไม่เป็นแบบที่มึงพูดนะสิ! เกิดบอกความจริงไปทั้งหมด เดี่ยวแม่งก็พุ่มเคาน์เตอร์พยาบาลอีกอะ

หมับ!

ผมถือวิสาสะจับมือมันแล้วลากออกจาก ICU มาจนถึงบริเวณที่ปลอดภัย เพื่อป้องกันคิงผู้คลุ้มคลั่ง ซึ่งคนหล่อก็ยอมปล่อยให้ผมลากมาแต่โดยดี

“ฟังกุก่อนนะ...”

ผมสูดหายใจเข้าลึก ๆ ตอนนีู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเพื่อนของพระเอกในละครไทยที่พระเอกชอบเรียก ‘ไอ้หมอ’ แถมยังต้องแต่งตัวเนิร์ด ๆ หวีผมเรียบแป้ล และจะมีประโยชน์กับพระเอกแค่ตอนที่นางเอกตกอยู่ในอันตรายถึงชีวิตก็แค่นั้น

แต่ทำไมผมต้องเป็นแค่เพื่อนพระเอกล่ะ ผมไม่ได้แต่งตัวเนิร์ดสักหน่อย? ที่ใส่อยู่นี้ก็ชุดห้องผ่าตัดแสนสบายคลุมทับด้วยกางเกงยาว สีขาว ผมก็ทรงหล่อเหลาวินเทจกระซกใจสาว หน้าตาก็รับรองได้ด้วยดีกรีอดีตควิท์บอยมหา’ลัย...ผมออกจะเท!

“ฟังอยู่”

คิงบีบมือผมกลับมานิดหน่อย นั่นทำให้รู้ว่าผมจับมือมันอยู่เลยรีบกระซกมือตัวเองออกมาและก้าวถอยหลังอีกนิด

“คือน้องมึงอะ...อาการยังไม่ได้ดีขึ้น แต่ก็ยังไม่แย่ลง...”

เมื่อพูดจบหนึ่งประโยค ผมก็ลอบมองใบหน้าเรียบนิ่งของคุณสนทนาอีกนิดหน่อย จะว่าไปแล้ว มันก็อาจจะได้นอนแค่มกี้ชั่วโง่แบบผมก็ได้...จะวงเหมือนกันมัย

“...”

เมื่อมันไม่มีท่าทีคลุ้มคลั่ง ผมจึงรีบพูดประโยคยาว ๆ ต่อรวดเดียวจบทันที

“ตอนนี้กูรอให้กล้ามเนื้อขาที่บวมที่จะเพิ่มความดันในช่องขาจนกดเบียดหลอดเลือดสำคัญมันยุบลง เพื่อจะได้เหยียบได้ แต่ถ้าหากมันไม่ยอมยุบลงไป และกดทับหลอดเลือดอยู่จนเกิดกล้ามเนื้อตายจากการขาดเลือด...กูก็อาจจะต้องตัดขาน้องมึงเพื่อป้องกันการติดเชื้อในกระแสเลือดจนเสียชีวิต”

“...”

คิงนั่งเงียบไปก่อนจะค่อย ๆ ก้าวเท้าเข้ามาใกล้ผมเรื่อย ๆ ส่วนผมเองก็ถอยหลังหนีมันเรื่อย ๆ เช่นกัน

กีก!

จนแผ่นหลังของผมแนบชิดติดกับผนังทางเดิน คนตัวสูงก็ยกแขนสองข้างขึ้นมาถักผมไว้ไม่ให้หลบหนีไปทางใดได้อีก ใบหน้านิ่งเรียบเฉยเยื่อหุ้มเหมือนจะเหยียบคนทั้งโลกเลื่อนมาใกล้กันเรื่อย ๆ เขาตรึงผมไว้ด้วยดวงตาคู่สวยที่มองลึกเข้ามาในตาผม

ฟุบ!

ผมยกมือสองข้างขึ้นมาแล้วยันไปที่อกแกร่งแน่นด้วยมัดกล้ามเนื้อ แล้วออกแรงผลักออกไป...ไม่ไหวครับ! มันรู้สึกใจสั่นแปลก ๆ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้ตีหมาแพดักแก้ว

“กะ...กูก็บอกความจริงมึงไปแล้วไง”

“...”

หมัมบ!

คนตัวสูงใหญ่ด้วยเชื้อชาติผสมเลื่อนมือลงมาโอบเอวผมไว้แล้วใช้มืออีกข้างล็อกท้ายทอยผมไว้ไม่ให้ขยับหนี เฮ้ย ๆ เตี่ยวนะ

ไอ้คิง! ตรงนี้มีคนผ่านนะเว้ย! อายเขา

“กูทำอะไรผิดเนี่ย!”

ทำไมต้องข่มขู่กูด้วยเนี่ย! กูใช้คนทำนองมึงรถชนเหวอวะ

“...มึงไม่ผิด...”

“เฮ้อ! ก็ปล่อยกู”

ผมพยายามดิ้น ๆ ปล่อยให้หลุดพ้นจากดวงตาคู่สวยอ่านยากที่ใกล้มาเรื่อย ๆ และเพื่อให้หลุดจากมือที่เกาะกุมเอาไว้กับท้ายทอยไว้

“แต่มึงปล่อยกู...”

“ไอ้คิง! ปล่อย”

ผมจ้องหน้ามันกลับไปและกตเสียด่าอย่างขมขู่ ชอบมาหาว่าผมอ่อยมันทุกทีเลย! ผมก็ไม่เข้าใจว่าไปทำอะไรให้มันคิดแบบนี้ แต่เท่าที่รู้จักกันมาหลาย ๆ ปี แค่ผมมองหน้ามัน มันก็จะใส่ร้ายว่าผมอ่อยมันแบบนี้ทุกครั้งเลย...นี่มึงโรคจิตแล้วละคิง

“...”

คนหน้ามันยังพยายามโน้มหน้าเข้ามาใกล้ผมมากขึ้นอีก

“คิง!”

ผมใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายกระโดด ๆ ใช้ทั้งมือและเท้าเตะกุยร่างสูง ๆ เกิน 190 เซนติเมตรบวกกับหุ่นกำยำนำอิจฉาตรงหน้าอย่างสุดแรง จนมันยอมปล่อยผมออกมาได้

“โธ้ย!!!”

“สมน้ำหน้า”

สุดท้ายมันก็ต้องยอมปล่อยผมให้เป็นอิสระ และใช้มือสองข้างกอบกุ่มน้องชายสุดที่รักตรงจุดที่ผมถีบไปเต็มแรง

“...ถ้ากูเสื่อมสมรรถภาพแล้วมึงจะเสียใจ”

ดูมันขู่สิครับ! มันน่ากระที่บิแบมซะจริง ๆ

“เกี่ยวอะไรกับกู...พอเลยมึง กูจะไปทำงานแล้ว”

ผมสายศิระะไปมาอย่างปลงตกกับการเล่นไร้สาระของผมกับมัน มันชอบลวนลามผมแบบนี้แหละครับ จนเพื่อน ๆ ชอบแซวแถมยังชอบชงกันอีก นี่ก็เป็นอีกสาเหตุที่ทำให้ผมคบกับสาวที่ไหนไม่ค่อยยึด...ไอ้พวกเพื่อนผู้หวังดีก็ชอบบลัฟกูดตลอด!

“เดี๋ยวก่อนสิ ยังคุยไม่เสร็จเลย”

คนตัวสูงวิ่งมายืนข้าง ๆ แล้ววิ่งแหวผมไว้ให้หันไปคุยกัน

“กูก็บอกมึงไปหมดแล้วไง”

ผมถอนหายใจพรีตแถมกลอกตาส่งให้มัน ท่านประธานหนุ่มผู้ยุ่งตลอดเวลาเขาว่างมาเจรจากับผมได้นานขนาดนี้เลยเหรอครับ

“กูแค่สงสัย...”

“?”

ผมเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งเป็นเชิงสนใจในสิ่งที่หนุ่มหล่อภูมิฐานตรงหน้ากำลังพูด

“ไอ้คนไม่ใช่คนกินเหล้าหรือเปียร์จนเมาขนาดนั้น และต่อให้มันเมาจริง มันก็คงไม่โง่ซบรถกลับเอง...”

ผมคิดตามไปช้า ๆ เพื่อมันจะสอดคล้องกับสิ่งที่ผมเจอตอนทำการผ่าตัด...ผมพยายามคิดถึงคำพูดของวิสัญญีแพทย์ในห้องผ่าตัดที่พูดกับพยาบาลผู้ช่วยก่อนที่ผมจะเดินเข้า Field ผ่าตัด (บริเวณผ้าปูสีเขียวสเทอไรล์ที่ทับและเปิดเฉพาะบริเวณที่จะลงมีดผ่าตัด) และโยงเรื่องเข้ากับสิ่งที่ผมได้ข้อมูลมาเมื่อเช้า

“น้องมึงได้ปรึกษาจิตแพทย์อยู่รึเปล่า”

ผมลองโยนหินถามทาง ถามคนหล่อข้าง ๆ ที่มีมือยังคงวางอยู่ตรงช่วงเอวคอดของผม

“จิตแพทย์?...น้องกูไม่ได้บ้านะ!”

เหมือนคนใจร้อนจะออกแรงมากขึ้นจนเพลอวัตเอดผมแน่น
ทำเอาเรากลับมายืนชิดกันอีกครั้ง

“คนปรึกษาจิตแพทย์ก็ไม่ได้หมายความว่าบ้าโวย!!! มึงก็ฟังกู
ก่อนสิ!”

“...”

คิงเงียบลงไปแล้วคลายอ้อมแขนออกนิดหน่อย แต่ก็ยังไม่
ยอมปล่อยมือจากเอดผมอยู่ดี มึงขาดความอบอุ่นรีไวงะ กอดอยู่
ได้! กูไม่หนีไปไหนหรอกโวย

“กูภัยเจอกระปุกยาตกอยู่ในรถของน้องมึง มันแปลกตรงที่
เป็นกระปุกยาแก้แพ้ แต่ข้างในกลับเป็นยานอนหลับชนิดที่ต้องได้
รับใบอนุญาตสั่งยาจากแพทย์...”

“...น้องกูแพ้เกสรดอกไม้”

ผมสบตากับคิงนึ่ง ก่อนจะพูดต่อในสิ่งที่ผมเองก็บังเอิญคิด
ได้ เพราะตอนแรกผมไม่ได้ใส่ใจเรื่องของวิสัญญีแพทย์เท่าไรหรอก
เพราะคิดว่าเป็นคนละหน้าที่กัน แหม~วิสัญญีแพทย์กับศัลยแพทย์
ก็ไม่ได้ถูกกันขนาดนั้นนะครับ

“แล้วตอนที่กูกำลังจะผ่าตัดนะ ได้ยินหมอดมยาเขาพูดกัน
ว่าที่ต้องใส่ท่อช่วยหายใจและปรับโดสยานอนหลับเพราะน้องมึงได้
รับยานอนหลับมาก่อนหน้านั้น...ไม่ใช่เพราะแอลกอฮอล์”

ผมพูดจบ คิงก็ดูจะนึ่งเงียบไปอย่างคนใช้ความคิด

“มึงกำลังจะบอกว่า...มีคนคิดจะทำร้ายน้องกู...ถึงชีวิต?”

ผมสบตากับคนตาสวายนึ่ง ในแววตาของเขาดูหลากหลาย
ความรู้สึก ทั้งมีนง สับสน โกรธ โมโห วุ่นวายไปหมด จนผมต้อง
เอื้อมมือไปแตะแขนมันเบา ๆ จนมันเองสะดุ้งเล็กน้อยเหมือนหลุด
จากความคิดฟุ้งซ่านนั้น

“กุ๊กก็ไม่ได้มันใจขนาดนั้น...มันเป็นแค่ข้อสันนิษฐานหรืออาจ
จะเกิดจากความบังเอิญก็ได้”

ผมลูบแขนของคนเป็นเพื่อนอย่างต้องการจะปลอบ ผมรู้ว่า
มันรักน้องของมันแค่ไหน ตอนนี้มันเหลือแค่น้องเท่านั้น

“ใครมันจะกล้าทำแบบนั้นกับน้องกู”

เสียงหัมพูตึง ๆ รวากับจะพึมพำกับตัวเอง

“ถ้าถึงกับแอบมาเปลี่ยนยาได้ ก็แปลว่าต้องใกล้ชิดกับน้องมึง
พอสมควรนั่นแหละ...คงไม่มีแฟนคลับโรคจิตอยากฆ่าศิลปินที่
ตัวเองชื่นชอบหรือกมั้ง?”

ผมพูดติดตลก แต่ดูเหมือนคนข้าง ๆ จะไม่เข้าใจด้วย

“...”

“...ถ้าเป็นคนใกล้ชิดตัวมึงจริง ๆ...”

ผมกระตุกมือให้คนตัวสูงที่กำลังใช้ความคิดอยู่ได้หันมามอง
ผม

“...”

“มึงก็ระวังตัวไว้บ้างก็ดีนะ...กูเป็นห่วง”

ผมพูดออกไปอย่างจริงจัง อย่างน้อยก็ห่วงในฐานะคนเป็น
เพื่อนกัน

“ถ้าห่วงกูมาก...ก็มาอยู่ด้วยกันสิ เผื่อกูเป็นอะไรขึ้นมามึงจะ
ได้รักษาทัน”

คนหน้าหล่อพูดพลางแหยะยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ เหมือน
ราชสีห์ที่ล่อลวงหนูตัวจ้อยด้วยขาที่แข็งแรงเข้าไปในกับดักของ
นายพราน เพื่อหวังว่าเจ้าหนูจะเห็นใจและกระโดดเข้าไปช่วย

“หึ ๆ! ฝันไปเหอะมึง!”

พุดจบก็สะบัดตัวแรง ๆ ทีเดียวให้หลุดจากการเกาะกุม แล้ว

เดินหนีออกมาทันที...ใครสั่งใครสอนให้มันมองแล้วส่งยิ้มมีเสน่ห์
ขนาดนั้นกัน!!!

...

..

.

หัวใจบ้านี้ก็เต้นแรงชะเหลือเกิน!

วันนี้คงไม่ต้องการกาแฟแล้วละมัง!

เสียงดนตรีครั้นเครื่องบรรเลงดั่งลั่นบนสกายเลานจ์สุดหูชั้น
33 ของโรงแรมชื่อดังย่านกลางเมือง

ตอนนี้ผมและผองเพื่อนสนิทตั้งแต่ม.ปลายรวมๆ ห้าชีวิต
กำลังนั่งซิลด์ตี๋มด่ำกับบรรยากาศดี ๆ หลังเลิกงานแบบนี้ ทำงาน
โรงพยาบาลเอกชนก็ดีแบบนี้แหละครับ ถ้าหากว่าไม่มีเคสเร่งด่วน
หรือต้องอยู่เวรก็ค่อนข้างจะมีเวลาส่วนตัว...

นาน ๆ ทีผมจะได้เจอกับไอ้ ‘นัท’ เพื่อนรักหมอมิวหนังผู้มี
ไบหน้าอ่อนกว่าวัย หนุ่มตัวเล็กน่าทะนุถนอมที่ใช้ชีวิตสุขสบายสไตล์
‘หมอเซเลบ’ กับคู่ชีวิตของมัน ‘ก้อง’ หนุ่มตี๋มาดเท่นักธุรกิจมีชื่อใน
วงการคลินิกเสริมความงามของประเทศ ตอนแรกไอ้ก้องก็ไม่ได้อยู่
กลุ่มพวกเราหรอกครับ แต่ไม่รู้ว่ามีนโป้กับเพื่อนผมตอนไหน รู้
อีกทีตอนปี 4 มันก็ไปเปิดตำนาน Brokeback Mountain กันบนดอย
อินทนนท์ และเกือบทำเอาผมชวยเพราะไอ้คิงไปด้วย!

ถัดไปที่นั่งตรงข้ามกับผมไอ้ ‘เต๋น’ ผู้พันหนุ่มสุดหล่อหน้าไทยคมเข้ม ถึงแม้ว่ามันจะหายไปบ้างช่วงที่ผมใช้ชีวิตมหา’ลัย เนื่องจากมันต้องใช้ชีวิตอยู่ในค่ายฝึก แต่เราก็ยังคงเป็นพันธมิตรอันดีงามด้วยการนัดเจอกันทุกเดือน...ก็ผมชี้แจงนี่ครับ! แกรมไอ้เต๋นก็ชอบเอาใจผมด้วย ผมเลยค่อนข้างจะติดมัน

คนข้าง ๆ ไอ้เต๋นคือไอ้ ‘โพร์ท’ เจ้าของร้าน **The Escape** ที่ผมนั่งอยู่ตอนนี้แหละครับ มันเรียนจบสถาปัตย์และตอนนี้ก็ลงทุนเงินส่วนใหญ่ไปกับร้านสุดหรูนี้ มีบ้างที่มันจะรับงานฟรีแลนซ์...แต่ก็คงต้องแล้วแต่อารมณ์มันอะนะครับ เพราะพ่อหนุ่มผมยาวสุดตีสท์คนนี้เดาใจยากจับหาย

“เป็นไงบ้างละไอ้ควีน...ได้ข่าวว่ามี ‘เคสหนัก’ นี้นะ”

ไอ้หนุ่มผมยาวเจ้าของร้านพูดถามพลางยิ้มเย้ยหยัน ไซ้สิ! กูไม่ได้มีเวลามานั่งซิลล์แตกเหล่าเกล้าเหล่านารีเหมือนมึงได้ทุกวันนี่หว่า แกรมเคสหนักที่มันพูดถึงก็คือเคสน้องชายไอ้คิงสุดที่รักของผมนั่นแหละครับ

“เออ! แม่่งข่มชู้กูเข้าเย็น!”

ผมรีบฟ้องผองเพื่อนทันที ฮี ๆ! กูจะฟ้องผู้พันเต๋นให้มันเอารถถึงมาล้อมบ้านมึงเลยสิ! จิกหัวชู้กูอยู่ได้!

“...หรือจะให้เปลี่ยนจาก ‘ข่มชู้’ เป็น ‘ข่มชู้’ แล้วให้กูเพิ่มกลางวัน กับ ก่อนนอน ไปด้วยดีมั๊ย”

เสียงเย็น ๆ ที่กระซิบซัดติตริมใบหูจากด้านหลังทำเอาผมขนลุกวาบตามแนวสันหลังทันที...มึงเฮี้ยนเกินไปแล้วไอ้คิง! แต่ตอนนี้สถานะของกูกับมึงคือ ‘เพื่อน’ โว้ย! ไม่ใช่ ‘หมอลและญาติคนไข้’ แกรมวันนี้กูมีแบ็กดี กูไม่กลัวมึงหรอก!

ฟรีบ!

ตึก! ตึก! ตึก!

“มึงคูสิผู้พันเต๋น! มันขู่อีกแล้ว”

ผมรีบวิ่งไปหลบหลังไอ้เต๋นแล้วฟ่องเพื่อนตัวสูงสุดหล่อทันที พลันเหลือบมองรอบ ๆ ก็มีแต่สาว ๆ หันมามองส่งสายตากันให้รู้สึก ละอายกับการกระทำเด็ก ๆ ของตัวเอง ก็กลุ่มพวกผมมันดึงดูดสายตาจริง ๆ แหะละครับ หล่อหลากหลายสไตล์ ตั้งแต่ หนุ่มไทยหน้าคม หล่อตีเกาหล่อป้า อ اهمวยหน้าหวาน หนุ่มติสท์สายเซอร์ หนุ่ม ลูกครึ่งตาสวยหน้าตาไม่เป็นมิตร และผม บุคคลที่หล่อเท่กว่าพวก มันหลายเท่า!

“มึงก็แก้งมันนะไอ้คิง...คูสิ! ไอ้แมวน้ำมันกลัวจนตัวบวมไปหมดแล้ววว”

ไอ้ผู้พันไม่ว่าเปล่า มันเอ้อมมือมาหยิกแก้มผมจนรู้สึกว่ายืดไปหมดแล้ว เฮ้ย ๆ ๆ กูไม่ได้อ้วนไว้ยัยย กูขนฟู!

“หี!...”

คนหน้าหล่ออินเตอร์นั่งลงตรงเก้าอี้ว่างข้าง ๆ เก้าอี้ผม โดยที่ผมก็ต้องยินยอมกลับไปนั่งที่ตัวเองตามเดิมในเมื่อไอ้ผู้พันเต๋น มันดีแต่ซ้ำเติมเพื่อนผู้นำสงสารแบบผม

“เออ! ไม่เคยมีใครเข้าข้างกูอะ ถ้ากูมีแฟนบ้างหะจะเอามาอ้อนอวดพวกมึง!”

ผมฮึดฮัดยกแก้วเหล้าขึ้นจรรดริมฝีปากและกระดกลงคอรวดเดียวหมด พอดคิดแล้วมันก็น้อยใจ ทำไมคนหน้าตาดี การงานดีแบบผมต้องขาดหญิงคู่กายด้วย ทั้ง ๆ ที่อายุขนาดผมก็ควรจะมีหลานตัวน้อยให้คุณหญิงมณีท่านสักที

“ก็ข้าง ๆ มึงไง อ้อนไปสิ”

ไอ้ไพร่ทว่าแล้วส่งยิ้มมีเลศนัยมาให้ผมอีกที ทำไมถึงอยากให้

กูได้กับไอ้คิงจิ้งวะ กูก็หล่อออกขนาดนี้ ไอ้คิงก็เทพบุตรออกปานนั้น
มันคู่ควรกันตรงไหน!

“หึ..”

“ขำเหี้ย”ไรของมึง อยากเป็นแฟนกับกูมากรีไร!”

ผมหันขวับกลับไปเถียงกับมันทันที พอเหล้าเข้าปากก็ซักจะ
กล้าต่อปากต่อคำกับมันแบบไม่กลัวตายสักนิด

“คบกับมึงก็ไม่เลว”

“...”

“...”

เรียกได้ว่าเจอกันไปทั้งโต๊ะ ไอน้ทกับสามีมันหันมองหน้ากัน
เล็กน้อย นี้มึงยังไม่ทันได้เมาเลยนะ มึงจะมาพูดพล่อยๆ ไม่ด้ายย
อย่ามาแย่งบทกู!

ฟุดฟิด ฟุดฟิด

เขยิบเข้าไปดมๆ แถวๆ หน้าและตัวมัน เผื่อจะได้กลิ่น
แอลกอฮอล์บ้าง แต่ก็พบว่าไม่มีเลยสักนิด มึงเมาดิบแล้วไอ้คิง

“ฝันไปเหอะมึง ถ้าไม่ใช่สาวๆ สวยๆ ตัวเล็กน่ารัก กูไม่เอา
โว้ย!”

ผมผลักไหล่มันออกเบาๆ แล้วทำท่ารังเกียจ ให้ผมกับมันเป็น
แฟนกันเนี่ยนะ? ไม่เอาหรือก ฟ้าผ่าเหอะ

ครึนนน

เหมือนได้ยินเสียงฟ้าร้อง!?...เอ่อ ผมกับมันก็ดันเคยทะเลว
เหมือนกันมานี่หว่า!!!

“เอาไม่เอา...กูก็เคย ‘เอา’ มาแล้ว...อู๊ปส์!”

ผมรีบกระโดดเอามือปิดปากมันทันที จนเพื่อน ๆ บนโต๊ะ
แตกตื่นตกใจ กลัวว่าผมจะหน้ามืดประทุษร้ายไอ้ประธานบริษัท

ปากพล่อยนี่

“อะไรนะคิง!”

ไอ้न्हน้อยผู้น่ารักแหกปากขึ้นมาทันทียิ่งเรียกร้องความสนใจ
จากคนรอบข้างมากขึ้นไปอีก

“ไม่มีอะไรทั้งนั้นแหละ แม่ก็ชอบพูดไปเรื่อย...เนอะ คิงเพื่อน
รัก”

ผมแสบะยิ้มเยิ่นเยียบพอ ๆ กับน้ำแข็งในแก้วตรงหน้าส่งให้
มัน

“...ถ้ามีปากสว่างเรื่องคินนั้น กูจะให้คนกันมึงออกจาก ICU!”

ผมกระซิบเสียงเรียบข่มขู่ข้าง ๆ หมันทันที ก็ไม่รู้จะเอาอะไร
ไปขู่มันแล้วละครับ พ่อคุณเล่นเพอร์เฟกต์ชะขนาดนั้น

หึง ๆ หึง ๆ

ผมค่อย ๆ ปล่อยมือจากหน้าหล่อรากลือดของมันแล้วกลับไป
ไปนั่งที่ เมื่อเห็นว่าคุณท่านยอมสงบปากสงบคำแล้ว

“เออ...แล้วสรุปน้องมึงไปทำยังไงให้รถมันชนได้วะ เม้า?”

เมื่อไอ้คุณก้องหันมาถามไอ้คุณคิงด้วยเสียงติดสำเนียงจีน
แผ่นดินใหญ่บ่งบอกความลูกครึ่งจีน ผมและคิงก็หันมามองหน้ากัน
นิดหน่อย ก่อนจะเริ่มเล่าเหตุการณ์ทั้งหมด รวมถึงเรื่องยานอนหลับ
ให้เพื่อน ๆ ได้รับความรู้ด้วย

“น้องมึงไปมีเรื่องกับใครรีเปล่าวะ”

ไอ้ก้องก็ยังพูดด้วยภาษาไทยแปร่ง ๆ ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“หรือว่าไอ้คินมันทะเลาะกับพี่ส้ม?...แต่พี่ส้มจะทำแบบนั้นไป
เพื่ออะไร ในเมื่อมันยังเป็นตัวหาเงินให้พี่ส้มชะด้วยซ้ำ แกมพี่ส้มยัง
เป็นลูกน้องไอ้คิงอีกต่างหาก”

ไอ้ฟิร์ทออกความเห็นไปถึงผู้จัดการสาวของน้องคิน นัก

แสดงหนุ่มชื่อดัง

“ยังไงก็น่าจะเป็นคนใกล้ชิดตัวนั่นแหละ ไม่อย่างนั้นใครจะเข้าใกล้น้องมิ่งได้ขนาดนั้น จริงมั๊ย”

สุดท้ายผู้พันต้นก็เป็นคนสรุปด้วยข้อสันนิษฐานเดียวกับผมเด๊ะ ๆ สมกับเป็นเพื่อนรักกันจริง ๆ

“คงต้องปล่อยให้เป็นที่ของตำรวจแล้วละ... อย่างน้อยก็น่าจะมีรอยนิ้วมือบนกระปุกยา จริงมั๊ย”

ผมพยักหน้าหงิก ๆ ตามคำพูดของไอ้หน้ท เพราะสุดท้ายเราก็ต้องส่งของกลางทั้งหมดคืนให้คุณตำรวจเอาไปจัดการอยู่ดี

“คนที่คิดทำร้ายน้องกู มันไม่ได้ตายดีหรอก”

ผมหันไปมองเจ้าของคำพูดเย็น ๆ น่ากลัว ๆ ข้างกายเล็กน้อย แวดตาแค้นของมันบ่งบอกถึงความรู้สึกอาฆาตมาดร้ายจนผมรู้สึกกลัว... คิงไม่ใช่คนที่จะล้อเล่นด้วยได้ง่าย ๆ ผมในฐานะแพทย์เจ้าของไข้ก็แอบรู้สึกหวาดหวั่นชะงะจริง ๆ

...

..

.

“มิ่งจะตามกูมาทำไมเนี่ย... เพนท์เฮาส์ของมิ่งก็ต้องขึ้นลิฟต์ส่วนตัวไปไม่ใช่เหรอ”

ผมหันไปถามมนุษย์หน้าหนึ่งที่เดินตามผมมาตั้งแต่ที่จอดรถคอนโดฯ จนถึงหน้าห้อง ผมก็นึกว่ามันจะกลับบ้านไปหาคุณหญิงย่าของมัน ไม่คิดว่ามันจะกลับมานอนคอนโดฯ... เมื่อก่อนก็ไม่เห็นจะเจอบ่อย... หรือผมไม่เคยมองหามันกันแน่

“...”

“...”

ผมกับมันยืนจ้องหน้ากันอยู่ตรงประตูห้อง มันมองตรงมาที่
ผมนิ่ง ผมก็มองมันตอบกลับไปอย่างไม่ลดละ

“เปิดประตูสิ”

แน่ะ! มีสิ่งด้วยแะเดี่ยวนี่

“มึงก็กลับห้องไปสิ”

เหมือนผมจะเห็นมันถอนหายใจแรงๆ พร้อมๆ กับทำหน้าที่
ไม่พอใจ เฮ้ย!? ฎทำอะไรผิดวะเนี่ย!

“ฎเมมา”

“แล้ว?”

ผมยิ่งทำหน้างงทันทีอย่างไม่เข้าใจ ต้องการอะไรของมันวะ
เมมาตรงไหน! ฎเห็นมึงกระเดือกไปนิดเดียว

“ฎง่วง”

“แล้ว?”

มันไม่ว่าเปล่า แต่มันเดินเข้ามาใกล้ และผมก็ถอยหลังหนีจน
หลังแนบชิดติดกับบานประตู

“จะนอน”

“ฮะ!?”

ไม่ว่าเปล่า มันฉกคีย์การ์ดจากมือผมไปแล้วเตรียมตะเปิด
ประตู

“แต่ห้องฎมีไฮควีนนะ!”

กึก!

ผมรีบเอาเจ้าแมวอ้วนขนฟูมาอ้าง ป่านนี้คงยื่นรอขออาหาร
อยู่ในห้องแล้วมั้ง ซึ่งก็ได้ผล เพราะคนตัวสูงหยุดชะงักในทันที

หมีบ!

“จ้้นไปห้องฎ”

“เฮ้ย ๆ คิง ๆ เดียว ๆ ๆ”

มันคิดว่าแขนผมได้ก็จุดกระชากลากฎให้ตามมันไปทันที อะไร
ของมันวะ ชอบใช้กำลังกับกฎจริง!

...

..

.

ครับ ผมมายืนหล่ออยู่ในเพนท์เฮาส์สุดหรูของมันอย่างง ๆ
ก็ใครจะกล้าขัดใจคุณท่านล่ะครับ พอผมโวยวายมาก ๆ เข้า มันก็หัน
มามองด้วยสายตาคม ๆ ดู ๆ ทำหน้านิ่ง ๆ โหด ๆ ผมก็หยุดติดดินได้
ทันที...มันต้องมีมนตร์นะจ้ะงังเป็นแน่

“ห้องมีงสวยวะ”

เมื่อมีโอกาสได้ขึ้นมา ก็ต้องสำรวจกันหน่อยละครับ เป็น
เพื่อนกันมาตั้งนาน ไม่เคยรู้เลยว่าบ้านไอ้คิงเป็นยังไง ไม่ได้รู้จัก
ครอบครัวของมัน ผมพอรู้จักน้องมันบ้าง เพราะมันเคยพาน้องมา
เที่ยวด้วยตอนไปฉลองผมกับไอ้หน้ทเรียนจบที่หัวหิน

“บอกแล้วว่าให้มาอยู่ด้วยกัน”

ผมหันไปมองหน้ามันเอือม ๆ ตอนนี่คุณท่านถอดสูทตัวนอก
พาดไว้กับโซฟาแล้วละครับ เสื้อเชิ้ตขาว ๆ บนหุ่นแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อ
เนื้อของมัน ทำเอาผมหน้าร้อนวูบ หุ่นมีงจะน่าอิจฉาไปไหนวะ

“อยู่บ้านอะไร...เป็นอะไรกันรึยังงักรับคุณคิง”

ผมฉีกยิ้มยียวนกวนบาทากลับไปให้มัน พลังเดินชมห้องมัน
ไปทั่ว ๆ แล้วหยุดอยู่ตรงตู้ปลาขนาดยักษ์ที่มีปลาหลากหลาย
สายพันธุ์แหวกว่ายอยู่ ยิ่งเปิดไฟแบบนี้ยิ่งดูน่ามองจนอยากนอน
มันซะตรงนี่เลย

“เป็นตั้งแต่คืนนั้นงั”

ผมสะดุ้งจนหัวแทบโขกตู้ปลา เมื่อคนตัวสูงพาร่างฮอต ๆ ของมันมาหยุดยืนอยู่ข้างหลังผม

“ไม่ตกลง”

ผมพูดเสียงเรียบตอบกลับไป ไม่อยากจะมองหน้ามัน มันเป็นแบบนี้อีกแล้ว ชอบทำให้ผมรู้สึกแปลก ๆ ในอกข้างซ้ายอีกแล้ว

“กูบอกมึงตั้งแต่เช้าวันนั้นแล้วว่า จะรับผิดชอบ”

“รับผิดชอบบ้าอะไร! กูไม่ใช่ผู้หญิงนะ!”

ผมหันไปเผชิญหน้ากับร่างสูงที่เริ่มพูดจาเหมือนผมเป็นสภาพสตรีผู้เสียชิ่ง กูก็เป็นผู้ชายนะเว้ย! กูเข้าใจว่ามันก็แค่ความผิดพลาด

“...”

“...ถ้ามึงจะคบกับกูแค่เพราะรู้สึกผิด กูว่าอย่าดีกว่า ลืมมันไปซะเถอะ”

ผมผลักมันออกแล้วก้าวเดินมุ่งตรงไปทางประตูทันที ไม่อยากอยู่ใกล้มันแล้ว รู้สึกแปลก ๆ จนไม่อยากจะรับรู้อะไรทั้งนั้น

“มึงคิดแบบนั้นจริง ๆ เหรอ...มึงลืมได้จริง ๆ เหรอ”

“...”

ผมหยุดชะงักและหลับตาอย่างอยากจะหนีความจริง...เป็นเพราะมัน เพราะไอ้คิง มันทำให้ผมคบกับใครได้ไม่นาน ทุกครั้งที่ผมมีอะไรกับผู้หญิง ภาพของมันจะลอยเข้ามาหลอกหลอนในหัวทุก ๆ ครั้งจนผมรู้สึกผิดต่อพวกเธอ ผมไม่อยากจะมองหน้ามันอีก ไม่อยากจะเข้าไปใกล้มันไปมากกว่านี้...ผู้ชายคนแรกของผม

“แต่กูลืมไม่ได้!”

หมีบ!

ความรู้สึกอบอุ่นโอบล้อมรอบตัวผมจากด้านหลัง มันวางคางลงบนป่าของผมแล้วกระซิบอ้อมกอดแน่น ผมกลัวว่าวันนี้จะมาถึง...

วันที่ผมกับมันต้องเผชิญหน้ากันแบบนี้

“คิง...”

“อย่าเพิ่งปฏิเสธกู...อยู่กับกูเถอะนะ”

ผมหลับตาลงช้า ๆ ปล่อยให้คนตัวสูงสูดกลิ่นกายจากซอกคอ
ของผม มือใหญ่เอื้อมมาลูบหน้าผมเบา ๆ แล้วประคองให้รับจวบ
หวานเชื่อมที่มันมอบให้

“คิง”

“หืม?”

มันเงยหน้าจากการมอมริมฝีปากของผมที่คงจะเจอบวมด้วย
ฝีมือของมัน แล้วสบตาสีน้ำเงินสวยของมันกับผมหนึ่ง

“พอเถอะ กูว่ามีงแค่เหงา...”

ผลึกมันออกแล้วตรงไปทางประตูอีกที ไม่แม้แต่จะหันกลับไป
มองเจ้าของห้องเลยสักนิด

“ควีน!”

ตึง!

ผมก้าวเร็ว ๆ ออกจากห้องนั้น ไม่ฟังเสียงใด ๆ...แม้แต่เสียง
หัวใจของตัวเอง

“เง่าฉิบหาย...โคตรเด็ก”

พึมพำกับตัวเองเบา ๆ แล้วเดินลงลิฟต์ไป เรื่องระหว่างผมกับ
มันก็แค่ความฝัน ไม่มีทางเป็นจริง

*~ You just want 'attention' , you don't want my 'heart'
Maybe you just hate the thought of me with someone new
Yeah, you just want attention, I knew from the start
You're just making sure I'm never gettin' over you, oh ~*

ร่างโปร่งสูงกว่า 180 เซนติเมตรของศัลยแพทย์หนุ่มผู้ได้ชื่อ
ว่าใจดีที่สุดในเวิร์ดอันขึ้นชื่อว่าโหดเหี้ยมที่สุดในโรงพยาบาล ขณะ
นี้โยกย้ายตัวไปตามจังหวะเพลงที่เปิดดังลั่นห้อง ในมือถือขวดไวน์
ที่พร่องไปมากแล้ว ทั้ง ๆ ที่ก็เพิ่งกลับจาก 'The Escape'

ตอนนี้คนตัวขาว ๆ ผิวเริ่มแดงเรื่อด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์
คุณหมอบทบาทจะไม่รู้เลยว่าขณะนี้มือถือยี่ห้อผลไม้ของตัวเองมันลั่น
ด้วยสายเรียกเข้าจนแทบจะตกลงมาจากโต๊ะทานข้าวในโซนครัว

"You just want attention!!! You don't want my heart!!!"

คนเป็นหมอบทบาทดังลั่นอีกครั้ง ไม่รับรู้ถึงการปรากฏกาย

ของร่างสูงกำยำเจ้าของนัยน์ตาสีน้ำเงินแสนดึงดูด ที่ยื่นกอดอกมอง
‘เพื่อน’ ที่เดินไปมาตามจังหวะเพลงอย่างระบายนามณ์

‘จะอินอะไรขนาดนั้น’

คิดแล้วก็หัวเราะพลางส่ายหัวกับท่าที่ตื้อๆ ของควีน ถ้าไม่
ให้ยามพามาที่ห้อง ก็คงจะไม่รู้เลยว่าที่คุณหมอมไม่รับสายก็เพราะ
มัวแต่นอนอยู่

~ I know that dress is karma, perfume regret
You got me thinking 'bout when you were mine
And now I'm all up on ya, what you expect?
But you're not coming home with me tonight ~

คนตัวขาวหุ่นโปร่งเพรียวเจ้าของตากลมโตที่บัดนี้ปรือลง
หยาดยิ้มด้วยความเมา ควีนขยับตัวไปมาพร้อมกับตะโกนร้องเพลง
ประหนึ่งได้ระบายนามณ์จนไฮควีนแม่อ้วนต้องหนีเข้าไปนอนใน
กรงอย่างตัดรำคาญ

‘ก็เป็นเอา่มากเหมือนกัน’

เทพบุตรในร่างมนุษย์ยกยิ้มมุมปากแล้วเขยิบตัวเข้าไปยืน
ใกล้ๆ คุณหมอมผู้ไม่ระวังตัว

‘เหอะ! ทำมาเป็นบอกให้เราสิม ตัวเองยังสิมไม่ได้แท้ๆ’

“~What are you doin’ to me? What are you doin’, huh!?!~”

คนเมาร้องจบที่นั้นก็กรอกแอลกอฮอล์เข้าปากจนหมดขวด

“I don’t want just only your attention...but also your heart
too.—

“เฮ้ยยย!”

~ I’m Mynt ~

หมอควินสะดุ้งสุดตัวเมื่อคนที่เขาเพิ่งหนีมากลับยื่นโอบเอว คอดของเขาอยู่ตรงนี้ แถมยังยิ้มกริมกระซิบสำเนียงหวานใกล้ใบหู อีกด้วย ก็คนเมานินชุดเสื้อเชิ้ตสีชมพูอ่อนตัวยาวกับบ็อกเซอร์สีดำ สั้น ๆ แบบนี้...คงไม่ได้แค่เรียกร้องความสนใจแล้วละ

“ใครใช้ให้หนีมาก่อน”

“เข้ามาได้ยังไง!”

คนในอ้อมแขนดันพล่านอย่างพยายามจะหนี แต่ก็ไม่พ้นเงื้อมมือของคุณท่านจริง ๆ

“คุยกันก่อน”

“คิง!”

คนเป็นหมอตาววออย่างเหลือรอด รู้สึกโมโหเพื่อนตัวสูงที่ไม่ยอมเข้าใจอะไรง่าย ๆ ‘มึงเล็กกว่าวัยกับบุคลิกที่ได้มัยวะ’

“ควิน...ถูกกลับไปแก้ไขไม่ได้...และถูกก็กลับไปเป็นเพื่อนกับมึงไม่ได้อีก เพราะแค่มองเห็นมึง ก็คิดถึงแต่เรื่องคินนั่นทุกที...มึงจะให้กูทำยังไง”

คิงกระซิบอ้อมแขนรั้งคนตัวขาวเข้าใกล้ อยากให้ควินได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นถี่รัวของเขา

“...มึงแค่ต้องการเวลา”

คนเมาพูดอ้อแอ้พึมพำเบา ๆ และเริ่มทรงตัวต้านแรงเพื่อนของตัวเองไม่อยู่ ตอนนี้นั้นวงเวียนจนเหมือนว่าของเหลวในกระเพาะมันจะทะลักออกมา

“สี่ปียังไม่พออีกหรือ จะให้กูหลบมึงไปถึงไหน!”

“...”

คนในอ้อมแขนเริ่มดิ้นขลุกขลัก เมื่อรู้สึกว่าแอลกอฮอล์ที่เพิ่งกรอกเข้าปากไป มันคงไม่ตกลงไปทำร้ายตับมากกว่าเดิม

“เราทั้งคู่ควรจะเลิกหลอกตัวเองได้แล้ว”

“อ้ออ้อ...ปล่อยยยย!”

สองร่างที่สูงต่างกันประมาณสิบเซนติเมตร ต่อกันอยู่ยุดกันแบบไม่มี
ใครยอมใคร จนสุดท้ายอวัยวะภายในก็ประท้วงออกมา

อ้วกกก

“...”

“...”

เสื่อเช็ดสีขาวยจากแบรนดี้หรืออะไรก็ไปด้วยน้ำย่อยปน
แอลกอฮอล์และเศษอาหาร ทำเอาคนหล่อหน้าตั้งขึ้นมาทันที

“กะ...กูบอกให้มึงปล่อยแล้วนะ”

“หี!...ดี!”

รู้สึกกายเย็นเยียบไปทุกอณูรูขุมขน เทพบุตรตรงหน้าบัดนี้
กลายเป็นซาตานทันที ใบหน้าเรียบตึงไม่บอกความรู้สึกใด ๆ ของคิง
ทำเอาคนเป็นหมอหัวใจหล่นวูบ

‘สร้างเมมาเลยกู!’

หมัม!

“หะ...เฮ้ย ๆ กูขอโทษชะชช ปล่อยกูไปเฮอะ!”

คนตัวขาวพยายามดิ้นหนีให้หลุดจากอ้อมแขนของคุณซาตาน
ที่ฉุดกระชากลากกันไปทางห้องน้ำในส่วนห้องนอน

“อาบน้ำกัน”

“ม่ายยยย”

นิ้วเรียวกะกับบานประตูไว้แน่น คล้ายกับมันคือปราการ
ด่านสุดท้ายของคิงนี่

“ถ้าไม่อยากเจ็บจนต้องลงงาน...ก็ยอมกูดี ๆ”

...

..

.

ซ่าาาา

~ไม่เคยคิดเลยสักนิดว่าชีวิตต้องมาพบจุดจบอะไรอย่างนี้~

เพลงท่อนหนึ่งลอยวนไปมาในหัวของคนซีเม้าที่ตอนนั้นสติเริ่มกลับมาบ้างแล้ว หลังจากที่ถูกจับโยนลงมานั่งในอ่างจากุซซี่พร้อม ๆ กับคุณเทพบุตรที่นั่งซ่อนอยู่ด้านหลัง ขณะนี้คงถอดเสื้อเชิ้ตสะบัด ลวดลายอ้วกแสนก๊ี้เก๋ทิ้งไป เผยให้เห็นแผ่นอกแน่น ๆ กับลอนกล้ามเนื้อหน้าท้องนูนชัด...น่าอิจฉาจังโว้ยยย

“มึงแม่ง...เผด็จการฉิบหาย”

แต่ปากพล่อย ๆ ก็ยังคงแะได้แบบไม่ได้สนสถานการณ์ล่อแหลมเลยสักนิด เสื้อเชิ้ตสีชมพูที่เปียกชุ่มบนตัวคนน่ารักแบบเนื้อจนคิงต้องเอื้อมมือมาปลดกระดุมช่วย

แปะ!

“เดี๋ยวกูตีมือหัก! กูแคะเองได้โว้ย”

“หี!”

แมคควีนปลดกระดุมเสื้อตัวเองลวก ๆ แล้วโยน ๆ ทิ้งไปบนพื้น...ผู้ชายกับผู้ชายแก้ผ้าอาบน้ำด้วยกัน ไม่เห็นจะแปลกเลยครึ่งตอนอยู่ค่ายรด.ก็แก้ผ้าอาบกับไอ้นัท ไอ้เด็น ไอ้ไฟร์ท

หมีบ!

เหมือนคนหล่อจะยิงได้ใจ เลื่อนมือที่ถูกตีสลงมาโอบเอวคอด แล้วดึงเข้าหาตัวมากขึ้น จนควีนสะดุ้งจิกมือขาวลงกับหน้าแข้งของคิง

“มึงอย่าเล่นบ้า ๆ นะคิง”

พุดพวงกะจะหันไปทำหน้าดูใส่ แต่พอหันไปกลับทำให้ปลาย

จุมูกชนกันจนคนในอ้อมแขนผละไป

“...”

“...”

ดวงตาสีน้ำเงินจ้องประสานกับตาสีน้ำตาลเข้ม คิงอยากจะส่งผ่านความรู้สึกออกไปทางสายตาให้เจ้าคนไม่ยอมรับความจริงได้ รับรู้ เพราะปล่อยไว้นานเกินไป ปล่อยความรู้สึกค้างคาไม่ยอมรับความจริงของพวกเขาไว้นานเกิน นานจนแปรเปลี่ยนเป็นผูกพันกับการย่ำอยู่ในอาการค้างคาเดิม ๆ

“คบกับกูนะ”

“...”

ควีนพยายามมองจ้องเข้าไปในดวงตาอ่านยากของเพื่อนที่รู้จักกันมานาน คนเป็นหมอยังคงไม่เข้าใจและสับสนในความรู้สึก... จะให้คบกันได้ยังไง ก็ในเมื่อไม่ได้รัก...รักกันห่วย แล้วไอ้คิงล่ะจะรู้สึกรักมั๊ย

“...”

“ที่อยากคบกับกู เพราะรักกู หรือแค่เพราะอยากทำให้มันถูกต้อง?...มึงตอบกูมาก่อน แล้วกูถึงจะตอบมึงได้”

คนในอ้อมแขนหันไปเงยหน้าอย่างจริงจังกับหนุ่มสุดฮอตที่มองกลับมาด้วยแววตาหลากหลายอารมณ์

“...”

“...”

มีเพียงความเงียบที่ตอบกลับมาเท่านั้น คิงเองก็ไม่แน่ใจถ้าจะเรียกมันว่าความรัก แต่รู้สึกว่าจะอยากเข้าไปใกล้ อยากให้ควีนอยู่ในชีวิตของเขา ไม่อยากเสียควีนไป...และก็ไม่อยากเป็นแค่เพื่อนอีกต่อไป...แบบนี้เรียกว่ารักได้มั๊ย

“...ตอบกูไม่ได้ใช่ไหม”

“...”

ควีนขยับตัวนิดหน่อยแล้วโน้มคอหนุ่มเลือดผสมหน้าตาราวกับบรรจงปั้น เหยหน้ามองจ้องลึกเข้าไปในดวงตา ควีนอยากรู้ว่าคิงรู้สึกยังไง...อธิบายให้กูเข้าใจเถอะ...ได้โปรด

“ควีน...อย่า”

คิงพูดปرامคุณหมอมือที่ซั๊กจะทำให้เขาอดกลิ่นไว้มันไหว เขารู้ว่าควีนจะทำอะไร แต่คิงไม่ยอมให้มันออกมาในรูปแบบนี้เลย

“...ถ้ามีแค่ต้องการมีอะไรกับกู งั้นก็แค่มีอะไรกัน...แต่มีงไม่ใช่ว่าแฟนกู...และไม่ใช่ว่าแม่แต่เพื่อนกู”

“ควีน...”

ไม่ทันที่หนุ่มลูกครึ่งจะได้พูดอะไร คุณหมอมือก็เข้าจู่โจมฉกชิมริมฝีปากหนาไปก่อน ควีนสอดลิ้นเข้าไปรูดไล่ปลุกอารมณ์ของคนต้องการจนถึงเองก็แทบไม่อาจหยุดยั้งได้

“อ้อ”

บดเบียดตัวเองเข้าหาทรวงอกหนา ลูบไล่ฝ่ามือเลื่อนลงจากบ่าไปที่อกแน่นเรื่อยลงหน้าท้องลอนแข็งและขณะที่จะเลื่อนลงไปต่ำกว่านั้น

หมีบ!

“พอ!”

คนดึงสติกลับมาได้ทัน คิ้วขมวดมือขาวที่เริ่มซุกซนขึ้นมาแล้วจ้องหน้าเพื่อนขี้เมาพร้อมกับเขย่าบ่าเบา ๆ ให้ได้สติ

“อะไรของมีง!? จะเอากี้ให้เอาแล้วนี่ไง!”

พลั๊ก! ซ่าา

คนตัวใหญ่กว่าพลั๊กบ่าร่างโปร่งจนหางหลังลงอ่าง ก่อน

ตัวเองจะตามไปประกบจับบดเบียดอย่างรุนแรงจนควีนรู้สึกเจ็บขึ้นมาทันที พลันกลิ่นเลือดจาง ๆ ก็ลละคลุ้งอยู่ในปาก อึดอัดแทบหายใจไม่ออกเมื่อถูกจับเร่าร้อนเผาผลาญทั้ง ๆ ที่ทั้งคู่จมอยู่ในน้ำเย็น ๆ เหมือนประสาทสัมผัสสามารถรับรู้ได้ทุกอณูของร่างกาย

“เฮือก!”

“แคก...แคก”

เมื่อขึ้นมาจากผิวน้ำได้ ก็ต่างสลัดน้ำหูนํ้าตาไหลทั้งคู่...เกือบตาย!

“เล่นเหยี่ยวอะไรเนี่ย!”

คนหน้าหวานหันมาเหวี่ยงเพื่อนตัวสูงที่หอบหายใจเอาอากาศเข้าปอดอยู่

“กูไม่ได้แค่อายจะมีอะไรกับมึง! กูอยากอยู่ในชีวิตมึง! อยากให้มึงวนเวียนอยู่ใกล้ ๆ กู ไม่อยากให้หายไปไหน...กูรู้ว่ามันเรียกว่าความรักมั๊ย เพราะกูก็ไม่เคยได้ใกล้ชิดหรือสัมผัสมึงจริงจัง...แต่กูแคร์รู้สึกดีมาก ๆ กับมึง...และมันไม่ใช่ตั้งแต่สี่ปีก่อนที่เรามีอะไรกัน แต่กูรู้สึกแบบนี้มาตั้งแต่แปดปีก่อนแล้ว...จนถึงตอนนี้”

“...”

เกิดความเจ็บปวดคลุ้มไปทั่วห้อง ควีนสบตาคิงปริบ ๆ อย่างไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง ‘รู้สึกแบบนี้มาแปดปี?’

“กูไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันเรียกว่าชอบมั๊ย...แต่กูรู้สึกกับมึงมากกว่าเพื่อนแน่ ๆ”

‘เซี่ยคิง! กูเขินนน!’

คุณหมอรู้สึกหน้าร้อนวูบและนั่งอึ้งไปทันที ไม่คิดว่าเพื่อนปากหนักจะยอมพูดระบายความรู้สึกออกมา ตลอดเวลาที่รู้จักกันไปเที่ยวด้วยกัน พบเจอกันกับกลุ่มเพื่อน ไม่เคยคิดเลยว่าคน

เพอร์เฟ็กต์แบบไอ้คิงจะมากิดเกินเลยอะไรกับเขา

“...”

“...มึงพูดอะไรหน่อยสิ”

คิงรบเร้าให้คนตัวขาวพูดอะไรสักอย่าง เพราะเขาก็เริ่มหวั่นใจกับควีนแล้ว ไม่รู้ว่าในหัวของคนตรงหน้าคิดอะไรอยู่บ้าง ยิ่งชอบเพี้ยน ๆ คิดอะไรไม่เหมือนชาวบ้าน

“ไม่รู้แล้วโว้ย! กูยังไม่คบกับมึง ถ้าอยากคบมึงก็ต้องจีบโว้ย!”

“ชู!”

แล้วคนตัวขาวที่เริ่มแดงเรื่อด้วยความเขินก็ผุดลุกออกจากอ่างแล้วหนีกลับเข้าห้องนอนไปทันที

“เดี๋ยววว แปลว่าถ้ากูจีบติดก็จะมีมคบใช่มัย”

ร่างหนา ๆ หุ่นนายแบบรีบลุกตามเพื่อนตัวสูงไปรงไปทันที

“ฮู้ววว คิดเอาเองบ้างนะคิงนะ ลองดูนะคิง ลองดูว์!”

“มึงกวนตีน”

“มึงก็ไม่ต้องชอบ”

“กูบอกเหรอว่ากูชอบมึง”

“เฮ้อ!!! งั้นก็ไม่ต้องคบมัยละ พูดหวาน ๆ อะเป็นมัย”

“เป็น...แต่ต้องพูดบนเตียงนะ”

“มึงถอยไปเลยไอ้คิง!”

“ควีนครับ...คิงหนาว”

“ไอ้คิง! ปล่อยกูว์วว”

“ควีนนน ไหนดูอู่หน่อย”

“อย่าลูปพุงกู! จ๊กจ๊ก!!! เหี้ยยย ฮ่า ๆ ๆ ไอ้คิงง”

ตอนนี้ภาคินเริ่มได้สติรู้ตัว เขาสามารถกะพริบตาและ พยักหน้าตอบรับได้แล้วแต่ยังพูดไม่ได้เพราะยังใส่ท่อช่วยหายใจเอาไว้ เตี้ยวมก็อนุญาตให้เอาออกได้แล้วละครับถ้าผู้ป่วยหายใจได้เอง ส่วนขาข้างซ้ายที่ประสบอุบัติเหตุก็ความดันลดลงจนเลือดสามารถ ไหลไปเลี้ยงกล้ามเนื้อขาจรดปลายเท้าได้และเริ่มกลับมาปกติ ทำให้ ผมสามารถเหยียบปิดแผลที่กรีดเปิดไว้ได้แล้ว ตอนนี้ก็แค่หวังว่าเขาจะฟื้นตัวได้โดยเร็ว

“ดูอาการอีกสักสองวันก็คงย้ายไปห้องพักรักษาได้แล้วครับ ถ้ายังไงก็ขอห้องที่ติดกับเคาน์เตอร์พยาบาล เผื่อว่ามีอะไรฉุกเฉิน จะได้ช่วยเหลือทันนะครับ”

“คะ หมอแมค”

ผมฉีกยิ้มให้คุณพยาบาลที่ยืนรับออเดอร์หน้าแดงเล็กน้อย ก่อนจะเดินเสียงผมออกไป...เงินกูเหวอวะ

Rrrrrrr

ผมเหลือบมองมือถือที่กรีดร้องอยู่ในกระเป๋าก่อนจะหยิบขึ้นมาเพื่อดูว่าใครกันที่กล้าโทร.ตามหมอแมคควีนในชั่วโมงราวน์เช้าแบบนี้

“มีอะไรหรือครับพี่เคี้ยง”

“ควีนมาช่วยพี่หน่อยสิ พี่เผลอทำ Rectum ทะลุ”

ฉิบหายยย!

ผมกะพริบตาปริบ ๆ ก่อนจะรีบวิ่งหน้าตั้งไป OR (ห้องผ่าตัด) ด้วยความไวแสง ประหนึ่งพรุ่งนี้ต้องลงแข่งโอลิมปิก

พี่เคี้ยงเป็นแพทย์รุ่นพี่ครับ เป็นหมอสูตินรีเวช แล้วที่พี่เขาโทร.มา Consult ก็คงจะผ่าตัดมดลูกแล้วเผลอไปกรีดโดนลำไส้ตรงที่อยู่ด้านหลังมดลูกเข้าสินะครับ ถ้ามันเป็นแผลใหญ่ละก็ยุ่งแน่

...

..

.

“ขอบคุณนะครับ พี่คงต้องดูแลนี้อีกยาว”

พี่เคี้ยงว่าพลาจดังหมวกคลุมผมออกแล้วโยนทิ้งลงถังผ้าเช่นเดียวกับผม ตอนนี้อยู่ในห้องแต่งตัวของ OR หลังจากที่ยื่นซ่อมลำไส้กันเกือบ ๆ ชั่วโมง

“แล้วทำไมเผลอไปโดนซะได้ล่ะครับ”

ผมเอียงคอถามถึงสาเหตุที่ทำให้ลำไส้ตรงทะลุ พลาจสังเกตคนยืนหน้ากระจกข้าง ๆ กัน พี่เคี้ยงเป็นผู้ชายตัวสูงโย่ง ชาวดีส์ไต้ล คนไทยเชื้อสายจีน ใบหน้าได้รูปดูหล่ออปปากายได้แว่นกรอบดำ ยิ่งทำให้เขาหล่อดูดีจนสาว ๆ มาขายขนมจิบได้ไม่เว้นแต่ละวัน

ในโรงพยาบาลนี้ผมก็มีเขาเป็นเพื่อนรุ่นพี่ต่างสาขาที่ค่อนข้างจะสนิทด้วย ทำให้พวกพยาบาลชอบมองพวกผมแปลก ๆ เวลาไป

ทานข้าวเที่ยงด้วยกัน อาจเป็นเพราะว่าผมเป็นหมอคัลย์ไม่กี่คนที่
จะมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับต่างวอร์ดละมังครับ

“มันมีฟังก์ชันนะสิ คงเลาะหนักมือไปหน่อย”

เขาหันมายิ้มแหยๆ ให้ผม ซึ่งผมเองก็มองตอบเขาผ่าน
กระจกเงาขณะที่จัดผมของตัวเองให้เข้าทรง หมวกคลุมผมผ่าตัดเป็น
อะไรที่น่าหนักใจจริง ๆ แหละครับ ต่อให้เซ็ทผมมาดีแค่ไหนแต่ต้อง
มาใส่หมวกแบบนี้ทุกวันก็ไร้ประโยชน์ที่จะเซ็ทจริง ๆ มันจึงไม่แปลก
ที่ผมจะปล่อยหัวที่ผ่านการหวีไม่เกินสามครั้งก่อนมาทำงานให้พี่

“งั้นคราวหน้าต้องระวังหน่อยนะครับ”

ผมพูดแล้วหันไปส่งยิ้มให้พี่เคียงอีกที่ผ่านกระจกเงา แล้วหมุน
ตัวไปหยิบเสื้ออวอร์ดยาวมาคลุมก่อนจะกลับไปทิวอร์ด

หม้ม!

คนตัวสูงคว่ำแขนผมไปจับไว้เพื่อไม่ให้ผมเดินไปต่อ ซึ่งผมเอง
ก็ทำได้เพียงหันไปขมวดคิ้วจนส่งให้เป็นเชิงถาม

“อย่าดุสิครับ...งั้นเดี๋ยวเที่ยงนี้ไปกินข้าวกัน พี่เลี้ยงเอง”

เป็นแบบนี้ทุกทีเลย พี่เคียงเอาของกินมาล่ออีกแล้ว ผมหลุด
ยิ้มแล้วสายตาระยะน้อยๆ อย่างปลงๆ เมื่อเขาทำตัวเหมือนผมเป็น
เด็กน้อย แต่พี่เคียงก็เป็นพี่ชายที่ดีคนนึงเลยละครับ น่าแปลกที่ไม่มี
ศรีภรรยาข้างกายสักที

“ครับ”

ตอบรับคนหล่อข้างๆ ก่อนจะแยกย้ายกันกลับวอร์ด วันนี้ผม
จะเย็นแค่นั้นกันเนี่ย

...

..

.

“ไม่ไป”

ผมกรอกเสียงใส่มือถือเครื่องโปรดด้วยน้ำเสียงเอือม ๆ หวังว่าไอ้คนปลายสายจะเข้าใจ

[เดี๋ยวไปรับ]

สาบานว่าผมปฏิเสธมันไปมากกว่าสามครั้ง ถ้าจะบังคับกัน มึงไม่ต้องใช้คำว่าชวนก็ได้ บอกเลยว่านี่คือมึงกำลังสั่งกูให้ไปกินข้าวเที่ยงกับมึง และคือตอนนี้ผมสงสัยว่าไอ้คิงจิบผมอยู่จริง ๆ เหรอ คนจิบกันมันเผด็จการได้ขนาดนี้เลย? มึงทดลองเป็นนายกฯ เหรอ คิง

“คิง!...กูมีนัดแล้ว”

ผมไม่เอายากใช้อารมณ์คุยกับมันนักหรอกครับ ยิ่งใส่อารมณ์มากเท่าไรให้คุณท่านยิ่งจะกริ้วมากเท่านั้น เดี่ยวจะยาว

[ใคร]

คือมึงไม่ต้องทำเสียงเย็น ๆ แบบนั้นก็ได้อะ นี่ขนาดไม่ได้เป็นแฟนกันนะครับ! มันยังทำให้ผมรู้สึกผิดเหมือนกำลังจะแอบไปกินข้าวกับซู้ซงั้น ผมเหลือบมองคนที่เดินอยู่ข้าง ๆ กัน พี่เคี้ยงเองก็ลอบมองผมกลับมาเหมือนกัน คงจะสงสัยนักล่ะว่าผมคุยกับใคร

“รุ่นพี่นะ”

[ถามว่าใคร]

แล้วจอมเผด็จการก็เพิ่มเลเวลเสียงเย็น ๆ ไปอีกสามระดับ คือกูทำอะไรผิดเนี่ย! กูแค่จะไปกินข้าวไว้ย่อย

“เออจ้ะคิงนะ...เดี๋ยวตอนเย็นกูยกเวลาของกูให้มึงเลย อยากพากูไปไหน กูแล้วแต่มึงเลยนะ แต่ตอนนี้กูไม่ว่างจริง ๆ”

เข้าใจกูเถอะนะเพื่อนนะ กูเหนื่อยนะเว้ย!

[...]

ดูท่าแล้วคนปลายสายคงกำลังไตร่ตรองว่าจะได้หรือเสียอยู่

ในหัวตามสไตล์ท่านประธานบริษัทยักษ์ใหญ่

“ว่าไง”

ผมเร่งรีบคนปลายสายเมื่อมันเจียบนานเกินไป ตอนนี้ผมกับพี่เคี้ยงก็มาหยุดอยู่หน้าร้านอาหารตามสั่งหน้าโรงพยาบาลพอดี

[...มีงพูดแล้วนะ]

“เอ่อ...ที่จริงแล้วกูล้อ...”

ต๊ึด! ต๊ึด! ต๊ึด! ต๊ึด!

แล้วสายก็ถูกตัดไปทั้ง ๆ ที่ผมยังคุยไม่เสร็จ กำลังจะบอกว่า ‘กูเปลี่ยนใจแล้วโว้ย กูล้อเล่น!’

“แฟน?”

อุปปัญหาตามถามผมทันทีที่เราได้ที่นั่งกันแล้ว ร้านอาหารก็ได้หมูหรือดูดีอะไรสักหรอกครับ ก็ร้านอาหารตามสั่งทั่ว ๆ ไปที่รสชาติก็ไม่ได้เลวร้ายแต่มันก็เหมาะกับความเร่งรีบของอาชีพแบบพวกผมแล้วละ อีกอย่าง...ผมก็ไม่ใช่ว่าพวกชอบใช้เงินฟุ่มเฟือยซะด้วย อย่างน้อยมีเงินเก็บมันก็ต้องดีกว่าอยู่แล้วใช่ไหมล่ะครับ

“หืม?...อ้อ เพื่อนนะครับ”

ผมตอบพลางรินน้ำใส่แก้วทั้งของผมและของพี่เคี้ยง

“เพื่อน? ต้ององแ่งใส่ขนาดนี้?”

พรวดุด

ผมหลุดน้ำแล้วสลัดน้ำที่เพิ่งจะรินเข้าปากตัวเองกับคำว่า ‘องแ่ง’ ที่ออกจากปากของคนตรงหน้าจนพี่เคี้ยงต้องหยิบกระดาษทิชชูส่งให้

“ฮ่า ๆ ๆ มันไม่ได้องแ่งใส่หรอกครับ...มันแค่บ้าอำนาจ”

คำว่างองแ่งมันดูน่ารักไปนะครับ นึกภาพไอ้คิงมาง้องแง้ง รุ้ย ๆ ไกล ๆ แล้วก็คงตลกดี

“...แต่พูดถึงต้องยืมขนาดนั้นเลย?”

อปป้าถามพลางยิ้มล้อ ๆ ส่งมาให้อย่างคนรู้ทัน คือก็ไม่แปลกมั้งครับ เพราะพี่เค็ยงรู้ดีว่าผมมีทั้งผู้หญิงและผู้ชายมาจีบเยอะพอ ๆ กัน อาจเป็นเพราะว่าหน้าตาผมมันดูหล่อ แต่ก็ดูน่ารัก น่าทะนุถนอมในคราวเดียวกันละมั้ง ใ้ผู้พันเดินเคยพูดทำนองนี้เหมือนกัน

“ก็มันตกลงจริง ๆ นี้ครับ นึกภาพผู้ชายตัวสูง ๆ หุ่นล่ำ ๆ มางอแงใส่”

ผมยังคงหัวเราะกับมโนภาพของตัวเองที่เจ้าหนูมลูกครึ่งตาสีน้ำเงินมันลงไปนอนดิ้น ๆ งอแง ๆ กับพื้นเนื่องจากผมไม่ไปทานข้าวด้วย...คงจะตกพิลึก

“แล้วถ้าพี่งอแงใส่ควีนบ้าง...จะตกมัยครับ”

คุณหมอไคโน (Gynecologist = หมอนรีเวช) พูดพลางเอื้อมมือมาแตะหลังมือผม ส่งยิ้มหวานเชื่่อมเช่นเดียวกับแววตาที่ดูมี ‘อะไร’ ภายในใจ จนผมเผลอดึงมือตัวเองกลับมาเร็ว ๆ

“อย่าเลยครับ...ผมว่าชีวิตนี้ปล่อยให้มันเป็นคนเดียวที่ทำแบบนั้นกับผมเถอะ...พี่เค็ยงเป็นอปป้าของสาว ๆ แบบเดิมก็ดีแล้วครับ อย่าเสียดสีแบบเพื่อนผมเลย”

ผมพูดยาวเหยียดและส่งยิ้มขำ ๆ ให้กลบเกลื่อนสถานการณ์แปลก ๆ ระหว่างเรา ไชเรนเตือนภัยคุกคามทางเพศของผมมันดังสนั่นจนเริ่มร้อน ๆ หนาว ๆ...ไม่เอาหน้าพี่เค็ยง

“หึ ๆ...เหรอ”

“ครับ”

ผมรีบฉีกยิ้มส่งไปให้ และก่อนจะรู้สึกอึดอัดไปกว่านี้ อาหารก็มาเสิร์ฟพอดี และมือนี้ก็เป็มือที่ผมตั้งใจก้มหน้าก้มตาทานมาก

ที่สุดจนแทบไม่เงยหน้าเลยละครับ

...

..

.

“บอกไว้ก่อนนะว่าวันนี้กูเหนื่อยมากกก ฉะนั้นไม่เล่น”

เมื่อขึ้นรถคันหรูที่วันนี้มีบอดีการ์ดนั่งอยู่หลังพวงมาลัยและข้างที่นั่งคนขับ พร้อมกับมีรถบอดีการ์ดนำหน้าและตามหลังรถเราอีกสองคัน ผมจึงหันไปพูดคุยกับหนุ่มฮอตหน้าหนึ่งข้าง ๆ

“อืม”

มันพยักหน้ารับ ๆ ส่วนผมก็มองไปรอบ ๆ อย่างงุนงงนิดหน่อย ก็ปกติมันแทบไม่มีบอดีการ์ดติดตามเลยด้วยซ้ำ ทำไมวันนี้โผล่มากันเยอะจัง

“แล้วทำไมวันนี้ดูคนเยอะเนอะ”

ผมหันไปกระซิบกระซาบกับคนหน้าหนึ่งที่หันมองออกไปนอกตัวรถ ตอนนี้พระอาทิตย์ก็ใกล้จะตกดินแล้วละครับ ไฟจากตึกรามบ้านช่องก็เริ่มสว่างไสวกลมแสงดาวไปหมด

“คุณย่าสั่งมา”

มันยังคงปากหนักประหยัดคำพูดเหมือนทุกที มึงช่วยอธิบายกูเป็นประโยคยาว ๆ ทีเถอะคิง กูโง่! กูไม่เข้าใจ!

“แล้ว?”

ผมยังคงร้องท้วงอย่างต้องการคำขยายบอกเล่าจากคนเป็นเพื่อน พลังเขยิบเข้าไปใกล้ ๆ มัน

“เมื่อเข้ากูโดนรถเฉี่ยว...คุณย่าเลยสั่งเพิ่มคนคุ้มกัน”

“ฮะ!? ไหน!”

ผมทำตาโตอย่างตกใจแล้วรีบจับตัวคุณท่านมาพลิก ๆ ดูแผล

ทันที แต่ก็ไม่พบว่าจะมีรอยบุบสลายที่ตรงไหน เลยเงยหน้ามองมัน
งง ๆ

“ก็แค่เฉียว...หลบได้”

ผมถอนหายใจหนัก ๆ อย่างโล่งอก คือคุณมิงก็ช่วยเล่ายาว ๆ
ทีเถอะ ภูมิใจหายใจคว่ำหมด บ้าเอ๊ย! เขกหัวมันลึกทีดีมัยเนี่ย!

“ทำไม...ห้วง?”

มันว่าด้วยเสียงติดจะล้อเลียนอยู่หน่อย ๆ พลางก้มหน้าลงมา
จครอยยิ้มตรงมุมปากอย่างคนรู้ทัน

“เออ! ห้วง...จบมัย”

ผมพูดไปตรง ๆ แล้วผลักหน้ามันออกห่างอย่างหมั่นไส้ ทำไม
มันหล่อดูดีเพอร์เฟกต์จนน่าอิจฉาได้ขนาดนี้ ถ้าผมเป็นมันผมคงควง
สาวได้ไม่ซ้ำหน้า แต่เท่าที่รู้มาไอ้คิงไม่ควงใครเลย จนมีชาวซุบซิบ
ว่ามันเป็นเกย์ ไม่ก็มันถูกหักอกมาแล้วฝังใจจนไม่เริ่มใหม่กับใคร
และอีกบลา ๆ ๆ ชาวสื่อของมันที่ผมได้ยินผ่านหูมาบ้าง

“ถ้าอย่างนั้นกูไม่ยากไปกินข้าวแล้วละ...กลับคอนโดฯกัน
เถอะ”

และนี่คือประโยคยาวสุดของวันจากมนุษย์คิง ไม่ต้องรอรถ
เฉี่ยวชนหรือก ให้อูกระที่บมิงตายคารณี่ละ! หีนั่นกะนะ!!!

“กวนตีนละ! อันนี้คือมิงจิบกุกอยู่กุกมัย”

ผมโพล่งถามมันออกไปตรง ๆ ตามสไตส์เซอร์เจี้ยน (Surgeon
= หมอศัลยกรรม)

“ไม่ได้จิบ...กุกยัดเยียด”

ชัดเจน ฮี๊ย!!! ผมควรจะนอตหลุดแล้วทางนิ้วกรีดลงบนหน้า
หล่อ ๆ ด้าน ๆ ของไอ้คุณคิงเลยดีมัยเนี่ย ต้องจิบก่อนสิโว้ย!!! มิงจะ
ข้ามขั้นไม่ด้ายย

“ไอ้...”

บรีนน! ปัง! เอ๊ยด!

หมับ!

คล้ายว่าได้ยินเสียงกระสุนปืนพุ่งปะทะกับล้อด้านหลังขวาของรถเมอร์เซเดสที่เรานั่งกันอยู่ จนบอดีการ์ดต้องเหยียบเบรกอย่างแรงป้องกันรถเสียหลักข้ามเกาะกลางถนน ทำเอาตัวผมแทบลอยไปหน้ารถ ดีที่ไอ้คิงคว้าเอวไปกอดไว้ทัน

“มอเตอร์ไซค์คันเดียวกับเมื่อเช้าเลยหรือนาย”

“นายหลบอยู่บนรถก่อนนะครับ”

พีบอดีการ์ดสองคนที่นั่งหน้ารถพูดพร้อมกับคว้าปืนพกขึ้นมาถือเตรียมจะเปิดประตูก้าวลงจากรถไป

“...จับตัวมันให้ได้ เอาแบบเป็นๆ”

คิงหันไปส่งอีกครั้งแล้วรัดตัวผมให้เข้าใกล้แน่น กตศิริษะผมลงกับอกเขาจนผมมองไม่เห็นเหตุการณ์ข้างนอก รับรู้ได้เพียงความอุ่นร้อนจากร่างกายเจ้าของอ้อมแขนแกร่ง

ปัง! ปัง! เพล้ง!

กระจกหลังของรถแตกละเอียดลงหลังจากกระสุนปืนพุ่งทะลุเข้ามา ทำให้คิงกดตัวผมลงต่ำกว่าเดิม ตอนนี้ผมเองก็ชักจะทำตัวไม่ถูกแล้วเหมือนกัน

“ควีน...อยู่บนรถ”

แกรีก!

สิ้นเสียงคนตัวสูงก็คว้าปืนขึ้นมาถือแล้วพยายามกดผมให้ก้มตัวราบไปกับเบาะ และมันทำท่าเหมือนจะออกไปจากตัวรถ

หมับ!

“ไม่เอา! มึงห้ามลงไป!”

ผมคว้าแขนของเพื่อนไว้แน่น ไม่อยากให้มีมันลงไป ตอนนี้นี้ใน
สมองผมมีแต่ความเป็นไปได้ร้อยแปดพันประการที่จะเกิดขึ้นหลัง
จากคิงลงรถไป

“คิง...เดี๋ยวจะมา”

แต่คนหล่อยังคงดีดดิ้งจนผมต้องออกแรงจุดแขนมันไว้มาก
ขึ้น

“คิง! ฟังกูก่อน...คนที่พวกมันจะมา ไม่ใช่พีบอดีการ์ดแต่เป็น
มิง ลงไปก็รังแต่จะเป็นป่านิ่ง เพราะฉะนั้นมิงควรอยู่บนรถและหา
ทางหนีจากสถานการณ์นี้ซะ!”

ผมพูดยาวเหยียดรวดเร็ว เสมือนเป็นแชมป์เรปเปอร์เก่า พลัง
คิดหาทางให้เรารอดจากสถานการณ์นี้ได้

“อืม...จันกูจะป็นไปซัปรถ”

มันไม่เพียงแค่ว่าแต่มันทำเลย พร้อมกับยัดปืนอีกกระบอกใส่
มือผมเช่นกัน

ปัง! ปัง!

เสียงกระสุนดังขึ้นอีกและคราวนี้คงถูกบริเวณท้ายรถทำให้คิง
ที่กำลังจะป็นไปหน้ารถต้องหยุดชะงักและค้อมตัวลงต่ำ พีบอดีการ์ด
ข้างนอกก็กำลังยิงสกัดสวนกลับไปเช่นกัน ดู ๆ ไปแล้วมอเตอร์ไซค์
คนร้ายมีประมาณสี่คัน มือปืนคงไม่เกินไปแต่คน บอดีการ์ดคงจะพอ
ช่วยถ่วงเวลาพวกเราไปได้

“กูซับเอง”

ขณะที่คิงจะเริ่มป็นอีกครั้ง ผมก็รีบชิงขยับตัวดันมันกลับไป
เบาะหลังแล้วอาศัยตัวที่เล็กกว่าก้าวขายาว ๆ ซ้ำมเบาะไปนั่งหลัง
พวกมาลัยทันที

“มิงจะทำอะไร”

ปัง!

คิงหันมาถามทันที ก่อนจะหันออกไปยังสวนมือปืนที่เล็งปืน
มาทางนี้

“ขับรถกลับบ้าน”

ผมรีบสตาร์ทรถอีกครั้งก่อนจะเหยียบคันเร่งจนแทบมิดไมล์
เรียกได้ว่าตีนผีแบบผมเนี่ย มอเตอร์ไซค์โง่ๆ ตามไม่ทันหรือครบ
แถมไม่น่าจะมีรถคันไหนกล้าเข้าใกล้รถที่ผมขับนักหรือก การันตีได้
ดีจากบัตรสะสมแต้มอยู่รถยนต์เจ้าประจำของผมเอง

“บ้าน?”

เจ้าหนูมัลลูกรั้งหันมาสบตาถามผมงงๆ

“เออ...เซ่กู”

“...”

“บ้านกูเนี่ยแหละปลอดภัย”